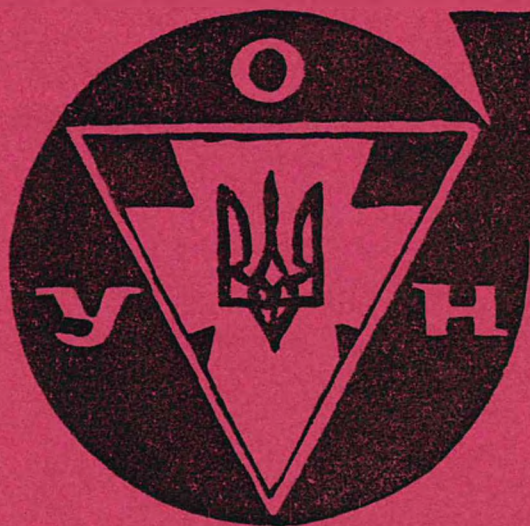

МІН

**бюлетень
проводу**

**організації
українських
націоналістів**

БЮЛЕТЕНЬ ПРОВОДУ
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Ч. 27

Серпень, 1986.

Слава Україні!

ЗВЕРНЕННЯ ДО АКТИВУ ОУН

з приводу смерти сл. пам. Ярослава Стецька, Голови Проводу ОУН
/5 липня 1986 року/

Дорогі Подруги й Друзі!

З невимовним болем і жалем клонимо наші голови перед маєстатом смерти нашого незабутнього Голови і Друга, сл. пам. Ярослава Стецька. Його Дружині, дост. Пані Славі, і Родині висловлюємо наші найглибші співчуття.

З волі Всевишнього відійшов від нас у Вічність з передової лінії фронту боротьби за волю і державність України наш найвищий Керманич і Великий Син України сл. пам. Ярослав Стецько, Голова Проводу Організації Українських Націоналістів, Голова Українського Державного Правління і Президент Антибольшевицького Бльоку Народів.

Перестало битися серце Того, хто все своє життя посвятив великому ідеалові боротьби за українську народноправну християнську Державу. Своїм життям Він засвідчив безмежну любов до України, любов, що не знає компромісів з ворогом, любов, що підносить людину на вершини самопосвяти і героїзму, любов, що ненавидить нищість, облуду і вислужництво, а каже йти на барикади й боротьбу аж до переможного кінця.

Не стало між нами великого Державника, який іменем ОУН під проводом Степана Бандери і з волі українського народу, всупереч волі німецького окупанта, проголосив відновлення Української Держави Актом 30-го червня 1941 року, і цей Акт він разом із Степаном Бандерою і друзями відстояв, не зважаючи на стосований терор і довголітнє ув'язнення. В цей спосіб була започаткована новітня епоха боротьби ОУН-УПА-УГВР, що у двофронтній збройній боротьбі проти нацистської Німеччини і большевицької Росії, під керівництвом безсмертного Головного Командира ген. Романа Шухевича-Тараса Чупринки, записала нові сторінки історії України, повні героїзму і безприкладних подвигів.

Відійшов від нас у Вічність творець новітньої визвольної стратегії, який поставив Україну в осередку боротьби всіх поневолених народів у рамках Антибольшевицького Бльоку Народів, що його Він очолював понад сорок років. Своєю невсипущою працею і постійними дипломатичними зв'язками Він виніс українську проблему на широкий світовий форум, починаючи з країн Західної Європи, через Далекий і Близький Схід, через Південну Америку, аж до американського Конгресу і Білого Дому. В тій дипломатично-стратегічній боротьбі йому вдалося до деякої міри витіснити зі світової політичної шахівниці біломосковських імперіялістів у користь концепції розчленування російської імперії на національні держави. Його концепція розв'язки існуючої світової кризи дорогою революцій поневолених народів, як альтернативи до нуклеарної війни, знаходить чимраз більше визнавців серед компетентних кіл західного світу.

В Особі померлого Провідника ОУН відійшов великий мислитель, який від своїх ранніх літ вивчав і аналізував глибинні духовні вартості українського народу, шукаючи їхніх коренів у сивій доісторичній добі, що у гармонійній симбіозі з християнським світоглядом і вченням створили непроминаючу у віках українську духовність і культуру, на яких ґрунтується ідеологія українського націоналізму. Разом із цим йшла

Його творча публіцистична діяльність, позначена константами націоналістичного думання і філософського осмислення. Його безчисленні статті і більші праці на різні теми буття українського народу будуть зібрані й видані друком. В цих працях кожна українська людина, а зокрема молодь в Україні та в діаспорі, знайде суть нашої боротьби за найвищі ідеали української нації – вільний і всесторонній розвиток усіх своїх духовних і культурних вартостей, соціальну справедливість і матеріальний добробут у своїй суверенній державі.

Дорогі Подруги і Друзі!

Цей короткий, а тому неповний духовний і політичний портрет нашого померлого Провідника ставить перед нами низку питань, на які маємо відповісти нашою активністю, дисциплінованою поставою і скріпленою діяльністю. Наш незабутній Провідник і Друг Ярослав Стецько дав нам зразок українського націоналіста, борця-революціонера-державника, який до самовідречення посвятив себе службі своєму народові. Йти Його слідами – це напружувати наші сили, духовні і фізичні, на шляху до Мети, якою є вільна, соборна і суверенна Українська Держава.

Ми, переємники світлої традиції ОУН під проводом Євгена Коновальця, Степана Бандери, Романа Шухевича-Тараса Чупринки, Степана Ленкавського і Ярослава Стецька, маємо семафори, за якими має проходити наша дальша праця і боротьба.

Невичерпним джерелом нашої сили і головним об'єктом усіх наших прямувань є наш поневолений, але нескорений український нарід. Тому головним нашим завданням незмінно є плянова і послідовна праця серед нашого народу в Україні і в діаспорі, поглиблення його національної свідомості і політичної зрілості, сприяння і підсилення визвольних процесів, а понад усе розбудова організованих революційних сил українського й інших поневолених народів до перманентної і вирішної боротьби за розвал російської імперії і відновлення національних держав. Нашою працею в ділянці виховання молодих націоналістичних кадрів на Батьківщині і поза нею, вирощенням високоякісних фахівців збільшимо наш інтелектуальний і дійовий потенція для різних ділянок визвольної боротьби, послідовної дипломатичної акції на міжнародній арені і для державного будівництва.

Напередодні Великого Ювілею – 1000-ліття хрещення України – потрібно мобілізувати всі наші сили для гідного відзначення цієї знаменної в житті нашої нації історичної події, даючи одночасно відсіч зазіханню московських імперіялістів присвоїти собі цей наш ювілей, а з ним і всю славу княжу добу Руси-України. Завершення структури Українських Церков, які на протязі століть були духовною державою для нашого поневоленого народу, у форму власних Патріархатів, являється сьогодні необхідною konieczністю і в намаганнях реалізації цієї великої ідеї ми далі даватимемо всебічну підтримку.

Здійсненню усіх повищих, як і багатьох інших великих ідей і плянів, Покійний Голова Проводу ОУН присвятив ціле своє творче життя. Одною із форм увіковічення Його світлої пам'яті, Провід постановив назвати Його іменем створений Ним фонд – Фонд Оборони України ім. Ярослава Стецька – і проголосує дальшу збірку пожертв серед наших кадрів і патріотичної громадськості на цей фонд, призначення якого є фінансувати діяльність ОУН на крайовому і зовнішньому відтинках, а теж видання творів Покійного Голови.

Провід ОУН, свідомий великої втрати, що її зазнала Організація з відходом у вічність її Провідника, великого соборника і державного діяча, сл. пам. Ярослава Стецька, докладе якнайбільше зусиль, щоб перебрану від Нього велику спадщину не тільки зберегти, але й збагатити, а Його священні заповіді з честю виконати. До цього завзиваємо також весь членський Актив, Юнацтво і симпатизуючу нам громадськість.

Нехай вічною буде Слава і Пам'ять Його світлого Імени в наших серцях і чинах!

Героям Слава!

Постій, 14 липня 1986 року

ПРОВІД
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Семен Антей

З ЙОГО ЗАПОВІТАМИ, ОУН НЕПОХИТНО НА ВИЗВОЛЬНІМ ФРОНТІ!

Організація Українських Націоналістів зазнала великої втрати, бо упокоївся в Бозі Провідник ОУН, сл. пам. Ярослав Стецько-Карбович-Завітний. Минулих 18 років він очолював Провід ОУН, але й попередні десятиліття він був на передових постах у Проводі, зокрема реалізував нашу визвольну політику як Голова Українського Державного Правління і Президент Антибольшевицького Бльоку Народів. Його авторитет і прес-тіж сягав на різні континенти; він був прихильно прийманий урядовими колами багатьох держав. Широ й вірно висловилися в своїх кондоленційних листах американський генерал Сінглауб і британський член Парляменту Вілкінсон, що відсутність достойного Ярослава Стецька відчуватиме весь світовий протибольшевицький фронт.

Втрату натхненної провідницької особистості сл. пам. Ярослава Стецька відчуватимуть націоналісти й патріоти підпільної України на Рідних Землях. До його особи сотні активу нескорених борців за УССД мали беззастережне довір'я. Довгими роками вони сприймали його за свого ідейно-політичного й організаційного опікуна й керівника. Це стверджуємо з численних листів із Рідних Земель. Досвід довгих років боротьби доказав, що Постанови трьох останніх Великих Зборів ОУН /IV-го з 1968 р., V-го з 1974 і VI-го з 1981 року/, які в своїх найважливіших пунктах були сформульовані покійним Провідником, виявилися знову сприйнятливими, реальними й потрібними. Це potwierdжене в численних матеріалах, студіях, творах краєвих авторів за минулих двадцять років. Край дуже скоро потрактував російських і інших дисидентів, що вони не змагаються за ліквідацію російської імперії і за відновлення суверенних держав уявлених націй. Край визнав російський імперіалізм за головного ворога української нації, а не лише комуністичний партотратичний режим. Край визнав за духову базу українського націоналізму - українське християнство в оформленні тисячолітньої Української Церкви з патріархальним завершенням. Це все були пробові тези самого нашого покійного Провідника.

Неперевершеним за минулі десятиліття був сл. пам. Голова ОУН в ділянці розробки й практичного примінення стратегії Української Національної Революції на скалю світового фронту всіх волелюбних сил проти російського імперіалізму. Його виводи серйозно трактували й сприймали державні мужі, політики, генерали, стратеги різних країн. Він був місіонером концепції Антибольшевицького Бльоку Народів.

Визвольна діяльність ОУН під проводом Ярослава Стецька дуже дошкулювала російським імперіалістам. Останніми роками вони звернули весь свій диверсійний і пропагандивно-дезінформаційний апарат проти ОУН і зокрема проти самого Голови Проводу ОУН. Кожного року появлялися сотні статей, десятки книжок, фільмів, диверсійних провокацій тощо.

Шлях, яким вів Організацію сл. пам. Ярослав Стецько був про- вірений історичним досвідом і завдавав російській імперії ідейно- політичних ударів більше, ніж інша діяльність українців. Тому вороги ОУН постійно намагаються звести українську визвольну боротьбу на ма- нівці чи то нездійснених "людських прав" /нездійснених без україн- ської держави/, чи то до колаборантського "культ-обміну" з окупацій- ним режимом УРСР, чи до т. зв. антисоветизму і тенденцій еволюціо- нізму і автономізму з вимогою встановлення в Києві консулатів захід- них держав, чим Україна остаточно була б поставлена на статусі зви- чайної російської провінції. Такі манівці теж приспівають асиміляцію розпорошеної по світі української спільноти в чужих націях, зменшивши напругу боротьби за національно-державне визволення України і втра- тивши візію Українського Сіону.

Поважні ідейно-політичні здобутки ОУН за минулі роки мусимо не лише вдержати й закріпити, але й розширювати визвольно-політичні зусилля на їх основі. Це вирошування нових кадрів безкомпромісових революціонерів-ідеалістів, які мобілізуватимуть і вестимуть нарід до боротьби за УССД та самі всеціло жертвуються своїй Організації та реалізації її авангардної ролі. Незмінним завданням є розбудова в Україні й по всій російській імперії фронту поневоленого народу для боротьби проти російських окупантів і їх колаборантів. Це підсилю- вання самотутніх життєвих процесів української нації і її протистав- ности й ворожости до проявів російського імперіалізму, себто російського месіянстичного расизму, політики народовбивства, тоталітарного російщення, ленінізму й комунізму, економічного колонія- лізму тощо. Мусить далі йти розбудова революційно-націоналістичного руху та підпільної організації з узягненням наймодерніших метод і засобів, як теж продовжування давніших практик, що виявилися позитивними. Величезну роль виконуватиме незмінно ідеологічний бій, виховування народу у дусі націоналістичних ідей і націоналістичної етики та поборювання комуно-російських ідей, структур і практик. Пре- важним є духово-релігійний відтинок, дальша розбудова Катакомбної Церкви, ширення українського розуміння християнства, поборювання російського лже-православ'я, стійкий захист помісности й патріархаль- ного завершення Українських Церков та могутнє відзначення тисячоліття Української Церкви й охрищення української нації.

Чорнобильська трагедія коштує український нарід сотні, а може й тисячі жертв. Вона в злочинний спосіб підриває біологічну субстанцію нації. Але ця трагедія розголосила у світі Україну, Дніпро, Київ. Вона завдала великого пропагандивно-ідейного удару російській тоталітарній імперії та скріпила ворожнечу в українським народі до росій- ських завоювників-зайдів як теж причинилася до розкриття колоніяльно- експансіоністичної господарки СРСР. Цей злочин москалів мусимо якнай- більше скапіталізувати проти імперії.

Суттєвим завданням Української Національної Революції є стійке реалізування стратегії Антибольшевицького Бльоку Народів, як альтер- нативи до нуклеарної війни і дальшого народовбивства уярмлених націй. До нашої визвольної міжнародної політики належить мобілізація вільних народів до боротьби проти комуно-російського расизму. Наші осяги чи не найсильніше відмічені в кондоленційнім листі президента ЗСА до п-і Слави Стецько з 22 липня 1986 р., в яким п. Роналд Реген ствердив заслуги сл. пам. Голови Проводу ОУН у боротьбі за державну незалеж- ність України.

У внутрішньо-українському житті, ОУН на першому місці ставитиме мобілізування всіх сил народу до боротьби за державу і проти росій-

ського імперіялізму всіх видів. Осуджуємо погляд, що лише комуністична партія є головним ворогом українського народу, бо цей погляд ігнорує найсуттєвіше: російський імперіялізм. Відкидаємо реалістичні й позитивістичні підходи до визволення України й всякі орієнтації на будь-які чужі сили, як рішальні та вважаємо основним рушієм-силою визволення власний український нарід. В цьому аспекті закликаємо політичні угруповання, які узурпували собі СКВУ, повернутися до заłoженъ, на яких був заснований СКВУ.

В тіні Провідника, сл. пам. Ярослава Стецька найкращим відданням Йому нашої пошани буде жертвенне здійснювання ідей та постанов, за які він змагався ціле своє життя. Під знам'ям Великих Героїв – Євгена Коновальця, Степана Бандери, Романа Шухевича, Ярослава Стецька – український нарід і Організація Українських Націоналістів переможе!

Степан Осінський

ЧЕРГОВИЙ ЕТАП РЕВОЛЮЦІЙНО-ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ /продовження з поперед. числа/

За мілітаризацію молоді

У зв'язку з визвольною боротьбою пов'язана мілітаризація молодих кадрів. Вона трохи занедбана. Дещо діється в тій справі в Європі, але в країнах за океаном за мало. Вона є необхідна. Вона має три аспекти: духово-ідейна мілітаризація, фізична заправка і теоретичний вишкіл повстансько-партизанської тактики. Військовий вишкіл можна отримати в різних установах вільних західних країн. Але підстави стратегії й тактики Української Повстанської Армії мусять давати для молодих кадрів наші організаційні вишколи. Реєстр наших старшин у чужих арміях, підстаршин, а навіть вояків, які закінчили військовий вишкіл – треба постійно втримувати. Запізнавати їх з нашою стратегією і тактикою.

Ми призабуваємо, що ми не є громадська організація, але ідеологічно-політична й революційна. Молоді кадри мають бути виховувані у твердому, а не вигідному житті. Як далекі гедоністам команди смерті японських камікадзе, дух і готовість тих борців гинути за батьківщину. Камікадзе були героями своєї батьківщини. Вони воювали з вояками, а не з дітьми й жінками, як це роблять сучасні терористичні організації. ОУН ніколи не була і не є терористичною організацією. Визвольні організації ніколи не воюють з безборонними, з жінками і дітьми. "Жити для України, а не вмирати" – є фальшивою формулою, бо вона доводить до зради товаришів, засудження ідеї заради звільнення з ув'язнення. Завжди правильна формула є: "Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї." Не змінймо цієї заповіді, бо інша, мовляв, допускате "ліпше вийти з небезпеки, зрадивши ідею чи товаришів, аби потім далі працювати для України." Чи Іван Дзюба працює для України? Але Василь Стус своїм героїзмом прислужився Україні і живе у вічності України. Зрадники не мають місця в революційному русі. Вище життя стоїть честь і гідність, несплямлена пам'ять великих лицарів нації, героїв, а не рятування власного життя. Не на слабодухах росте нація, а на героях і безкомпромісових борцях! Ніколи – повторюю – нації не зникали через забагату кількість героїв, але завжди з причини браку героїв! І це має бути девізом виховання нашої молоді, наших молодих кадрів, нашого Юнацтва.

Деяка частина української молоді на еміграції зматеріялізована, згедонізована, розніжнена, деколи й інфантильна, задивлена в матері-

яльне, у високий заробіток. Важко дістати інколи до праці в українській національній інституції завершену з погляду високої освіти молоду людину. Завелика орієнтація на високий заробіток чужинця країни, де живе. Буває, що навіть деякі люди вимагають за присвячення часу якійсь праці для загального добра заплати, не питаючися звідки взяти фонди, бо чей же вони замало, або взагалі не дають фінансового вкладу у ці фонди, хоч деякі більше заробляють, ніж їхні батьки. Зависокий життєвий рівень оточення на чужині має негативний вплив на молодь, зокрема ідеї лібералізму, зиск над усе, опікунча держава, а не власне зусилля, теж деморалізує. На Заході немає великих ідей. Партії не конкурують ідеями, але висотою обіцяних заробітків. Інколи чуємо таку думку, - а чей же батьки мають хати чи власні мешкання, отже, мовляв, чому молода людина не може мати відразу такого стандарту, як старша. Це є фальшива думка, думка ліберально-гедоністична. Батьки важко десятиріччями працювали, щоб вивести дітей у люди, платили за них усе, одночасно творили загально-національні цінності і далі творять, фінансують церкви, національні фонди, будують народні доми, працюють важко і після десятків років добилися купна хати й то для своїх дітей. А ті діти інколи залишають рідний дім і йдуть на окреме мешкання, яке не раз оплачують батьки. Заздрість, що старші добилися чогось, важко працюючи десятки років, це нешляхетний мотив для молодої людини, яка за гроші батьків скінчила школу, а скінчивши, негайно хоче мати вищий життєвий рівень від свого батька чи матері. Це є неетично, це є гедонізм. Із таких молодих користи не буде, якщо не повернуться до ідеалізму молоді Воюючої України. Треба жертвенності, ідеалізму, а не культу консумпційного суспільства. Треба ідеалістичної молоді, не збаламученої матеріалізмом, щоб руїницьку ідеологію заступити ідеологією націоналістичною і християнською. Треба завернути її з манівців. Без етичного націоналізму самий світоглядний націоналізм - це мертва без діл віра.

Німеччина має найнижчий приріст населення з усіх країн світу. Причина в гедонізмі і в завищеному стандарті матеріально-побутового життя. Численні молоді подружжя роз'їжджають по різних Тайландах, і їх не цікавить питання нащадків. Аби лише вживати життя, розривок, "карпе дієм". Ніякі національні чи релігійні заклики впливу не мають. Тепер уряд хоче їх купувати заплатою за кожну окрему дитину вищою грошовою ставкою... Так звана опікунча держава має свої злі сторони, коли перебере у партійній виборчій демагогії мірку... Про розлінивання і вигідництво німців свідчить статистика, що мораль праці в Німеччині впала. 30 робочих днів відпустки, яку пересічно має німецький робітник, стоїть на вершку міжнародної статистики. Після Німеччини йде Голляндія з 29 днями, Люксембург, Данія, Італія, Швеція, Фінляндія з 25 днями. Ось у тому є й одна з причин відумирання німецького народу. Головна причина це брак ідей й високої моралі, на місце яких є культ матеріального й гедоністичного. Це не може бути прикладом для нашої молоді.

Знегування ідеї нації, патріотизму, а поставлення в центрі уваги одиницю - це причина моральної кризи Заходу. Культ "золотого теляти" і егоїзму променює деструктивно з усіх масових медій. Не гасло - "уживайте життя" має бути унапрямленим для молоді, але гасло "Жийте небезпечно, жийте для ідеї, для Батьківщини"! З України променює героїка життя й на неї має бути зорієнтована наша молодь на чужині.

За суцільність дії і самопошани

Організація завжди була монолітною силою. Через довге перебування частини її на чужині помітні деякі децентралізаційні тенденції, виправдані особливою рацією означених теренів, що є в основі помилкове.

Через таку настанову була недоцінена подекуди велика ідея патріярхату, мовляв, дехто знає краще ситуацію терену й реальність тієї ідеї.

У деякого бракує твердості у ставленні нашої постановки, наприклад, на форумі СКВУ завжди з ляхом можливості "розбиття" й інколи через те ціною упокорення /"ради єдності"/ перед противниками-опортуністами. А виправдання - здогадне краще знання ситуації. Замість висунути власну людину на видний пост у важливій інституції /наприклад, в інституції колишніх політв'язнів/, наша більшість вибрала не нашу людину, - хоч безумовно чесну, а були і є наші цінні кандидати. /Подібна ситуація заіснувала в редакції "Літопису УПА", де наша більшість доручила пост редактора людині, яка веде діяльність, протилежну до політики ОУН/. Супроти демократичних тоталітаристів дехто з наших друзів хоче тим способом показати нашу "демократичність". Противники наспілку з ворогами засугерували, що, ми, мовляв, ставили недемократично 30-го червня 1941, а "демократизація" прийшла шойно, як Степан Бандера і Ярослав Стецько пішли до капетів - пишуть клеветно противники, а ми замовчуємо суттєвий факт: УГВР була наслідуюванням УДП і Ради Сеньйорів з перевагою концепції УДП і взагалі державного комплексу 1941, бо УДП було будоване на речниках різних формацій, а УГВР на індивідуальній базі. Навіть секретарем УГВР був секретар Ради Сеньйорів. Голова Проводу ОУН був Головою Генерального Секретаріату УГВР і Головним Командиром УПА і членом УДП. Цим ствердженням не знецінюємо УГВР - твору ОУН, але пригадуємо концепцію УДП.

Пригадуємо, що ми донині не добилися відкликання наклепів "Нового шляху" на Акт і творців 30 червня 1941, але добиваємося, щоб мельниківські коляборанти з ворогами в сорокових роках були очищені від закидів того роду, коли саме ці ж мельниківці досі не відкликали провокації КГБ в "Новому шляху", "Самостійній Україні", "Українському слові". Початок кампанії КГБ був через плавюківську групу.

Розгортаємо надалі акцію за визнання Патріярхату і в обороні наших Церков. В акції треба ангажувати все громадянство й загальні громадські інституції, як УККА і т.п. Важливо є збирати якнайбільше підписів під наш текст. Не може бути так, щоб загально-національні акції, ініційовані нами - не були проводжувані також інституціями, які ми підтримуємо, а які не є членами ОУВФ. Треба, щоб недавно створена Ліга політв'язнів включилася в акцію за визнання Патріярхату і в обороні Катакомбної Церкви. Цей наш почин відкинуло УПСО, а шойно після проголошення її нами і проведення певної підготовки, УПСО проголосило окрему акцію, будучи в ЗСА головною формацією кліки маркусів і ко. Ми апелювали до всіх ОУВФ, до громадських централів вести акцію, даючи змогу вільно фірмувати бланкети збирання підписів, а маючи лише правильний наш текст. Ми пропонували у міжчасі вислати меморандуми аналогічного змісту від різних інституцій.

У кожній країні є необхідно творити ТУСМ, бо без ТУСМ не можна ідейно опанувати студентства. Не вистарчають студентські громади. Студентська громада це збір різних елементів, а їм треба дати ідейне озброєння, що може зробити лише ТУСМ. Ліві розуміють це, і тому мають свої авангардні гурти й через них вплив на студентську молодь. За поміччю цих гуртів опановують студентські громади, як наприклад, СУСК. СУСТА ідейно опанували наші студенти, бо мали сильний ТУСМ. Через брак сильного МЖ, а назовні ТУСМ, ми втратили були на деякий час деякі студентські громади.

Фінансові справи

Наша фінансова база це жертвність української спільноти. На неї

тепер звалилася вся злива збірок на різні цілі. Найбільше жертвенні є наші кадри і наші прихильники. Але вичерпуються їх ресурси. Тому тепер є більше чим колибудь необхідна ієрархія вартостей. Найважливіші є наші потреби і наші ініціативи. Ми розгортаємо великого значення акцію у комплексах красовому, зовнішньо-політичному, видавничому, виховному, Українського Тисячоліття. Тому наші кадри, наші прихильники, ОУВФ мають обов'язок зосередитися передусім на збирання, на жертвування, на мобілізування громадськості, щоб складала на наші цілі, які є загально-національного значення. Порівняймо пророблену роботу ОУН-АБН з діяльністю СКВУ і датками на СКВУ. За один рік 1984, на СКВУ громада зложила майже 200.000 дол. На що? За що? На діяльність т. зв. Комісії прав людини /націю викинули/ з /пок. - ред./ сен. Юзиком, який братався з большевицьким емісаром в Оттаві? Микола Лемик стріляв в речника окупації, а Юзик ручкався з ним, вітав культобманників. СКВУ не осудив того злочину братання з окупантом, а Саварин викпив УСВФ, оголосив резолюції і звернення СКВУ в Бюлетені не як прийняті IV-им Конгресом, а як "матеріал". Ніякої користі з дії Саварина немає. Він роз'їжджає з дружиною без ніякої її політичної активності за важко запрацьовані гроші ради почестей нещасних. Витрачаються гроші на безрезультатні засідання з великими видатками.

Не є нашим завданням збирати фонди на СКВУ ані жертвувати на його акцію, яка не приносить користі. Концентруймося на нашу дію, фінансуймо її. Лише впродовж одного року ми zorganizували два великі світові конгреси - ПАБНА в Нью-Йорку і АБН-ЕРС в Лондоні, захищали українську справу на Конференції Світової Антикомуністичної Ліги в Далласі, видали низку чужомовних видань і періодиків, двічі широко діяли довгий час наші речники у Вашингтоні, представляючи нашу справу високим чинникам ЗСА й інших країн Заходу. Ми розгортали акцію в Україні, яку постійно атакують москалі та їхні вислужники. Видали низку книг творів звіттам, вислали туди наші видання, які атакує Москва і т.п.

Тепер у підготовці книга про УКРАЇНСЬКЕ ТИСЯЧОЛІТТЯ і здвигнення пам'ятника у Вашингтоні Святому Володимирові Великому. Жертовність активу і організування фондів тепер повинна йти на видання тієї книги англійською мовою: "Українське Християнське Тисячоліття".

У першу чергу маємо фінансувати нашу дію. Не роздрібнюймося на різні цілі, а маймо на увазі потреби рев. ОУН. Гарвардського проєкту ми не підтримуємо, який не має значення для ТИСЯЧОЛІТТЯ. І має авторів русофілів /на пр., Людольф Мюллер/. Зрештою, проф. Пріцак деградує нашу державність і генезу нашої нації, що навіть осудили чужинецькі професори /проф. Вілсон, Лондон/.

Жертвуймо на Фонд Оборони України /тепер він "імені Ярослава Стецька" - Ред./, на Визвольний Фонд ОУН, на АБН, на конкретні наші видання, на наші пляни Тисячоліття. Ми нікому не перешкадаємо, але й не маємо в пляні вигортати каштани з вогню для чужих нам цілей. СКВУ для нас значення не має в теперішній його постанові. Там принижують наші формації, зневажують наших речників, кплять собі з нас, ігнорують наші проєкти. На це нам складати або організувати фінанси немає глузду

Пригадаймо, що праці Патріярха Любачівського, яку ми видали на двох мовах, ніхто інший не хотів видати, бо, мовляв, за-гостро проти-московська! І ми видали її власним коштом. В обороні митр. Шептицького ніхто з церковних діячів ані українських учасників Конференції Магочого, де знеславлено Слугу Божого, а потім у німецькій журналі "Ді Цайт", не хотів виступити. Тому ми взяли на себе оборону, змобілізували чужинців, включно з жидами та добилися скорегування редак-

цією клевети. Мовчали владики, теж священики, які були на конференції Магочого.

Організація веде боротьбу на усіх фронтах, де загрожене добре ім'я нації або Церкви, ОУН, УПА, Степана Бандери, Романа Шухевича, визвольної боротьби. Голова КОУГЦУ Степан Мудрик, як віце-президент СКВУ, поставив різні вимоги до Президії і Секретаріату СКВУ, щоб станули в обороні митрополита Андрея, ГЛАВИ Церкви, щоб станули в обороні доброго імені українських воєнків, щоб організатори дивізії мали відвагу вияснити її концепцію і щоб заперечили брехливі закиди КГБ і Візенталів проти воєнків, як теж С. Мудрик поставив інші слушні вимоги, але п. Саварин зігнував ці сугестії. Що ж робить СКВУ? Тратить гроші на засідання та параліжує творчі ініціативи. Зокрема його голова і група Плавюка. Ми видаємо чужомовні видання систематично. Тож хто більше діє на краєвому, на зовнішньому й інших відтинках національного життя? Отже фінансуємо передусім свої почини, нашу акцію.

Ярослав Стецько

ЗАКЛИК ДО ЧЛЕНІВ ОУН

Мюнхен, 3 червня 1986

Дорогі Подруги і Друзі!

Ідея, тобто ясно оформлена мета; віра, тобто одушевлення шляхетності змісту ідеї; воля, тобто неухитне зусилля усіх духових елементів довести і перетворити ідею в живу дійсність; і молитва, тобто єднання людини з Богом — це категорії непереможності нашої боротьби, якої вартості понад часом і понад простором. Людина живе в нації і через націю досягає своєї найвищої етичної якості. Св. Павло навчав, що коли б його нарід мав бути відлучений від Бога, то він волів би, щоб він був відлучений, а його нарід спасений.

Перший запит кожного українця під сучасну хвилину, — що ж нового в Україні? Україна переживає чергову трагедію з рук диявольської Москви. В тій трагедії України лежить невідхильний упадок імперії і системи. Тюрма народів у полум'ї! Кожна страшна трагедія має якийсь далекосяжний, метафізичний зміст. Ціною жертв України всі антиімперіальні й антикомуністичні сили, а то й досі нейтральні кар'єристи, опортуністи мобілізуються, щоб обороняти своє наге життя, яке при існуванні диявольської системи й імперії не зможуть зберегти. Що ж думав собі зрадник Шербицький, партійні "достойники", маршали і генерали, відбираючи, як вияв безконечного цинізму окупанта, військову парадну на першого травня, оглядаючи фестиваль молоді, яка вже дихала радіоактивним промінням, але обдурена, та тепер уже освідомлена, продовжувала диявольський танець смерті на тисячолітньому київському Хрещатику.

Те, що вже діється тепер в Україні і поза нею, носить характер стихії. Так творяться революційні ситуації, яких не зламати і не задушити ворогові — москалям, бо в таких ситуаціях кожен хоче рятувати своє особисте життя, а тим більше московський зайда. Так як є трагічні ситуації в Україні, так і є не до передбачення нова Хмельниччина чи нова Українська Повстанська Армія. Так, як три полки, зложені з українців, почали валити імперію в 1917 році і схвилювали всі поневолені народи, так і тепер, свідомі ваги і значення технології, електроніки, порозкидані по всій імперії, ідейно і політично озброєні кадри ОУН,

будуть дріжджам й організатором всенародної стихії, що здвигається проти російської імперії і системи.

Погляньмо на чужині. Ми кожної неділі співаємо в церкві "Боже нам єдність подай" і нарікаємо, що її немає. Співаємо про владу для України і думаємо, що Господь і єдність і влада мусить розуміти як механічне договорення борців з неборцями і рабами. Забуваємо, що в своєму "Завіщанні", Патріарх Йосиф сказав, що він радий, що його били в неволі і били на волі, бо він не хотів, щоб його хвалили раби. Великі слова! І приніс Патріарх Йосиф єдність на базі великої ідеї і замовкли раби, бо народ став за його ідею. І ось погляньмо, як змобілізувала українців справа Медведя в цілому світі! Як змобілізував Чорнобиль всеукраїнську стихію! Як станули здорові українські народні маси в один гуж, як з'явилася стихія єдності, бо інстинкт нації заговорив завдяки кількадесятилітній виховній роботі безстрашної, безкомпромісової ОУН-УПА.

Тому пам'ятайте: несіть високо безкомпромісовий прапор ОУН - вічний орієнтир нації у боротьбі за природну єдність і суверенну владу суверенного народу!

Мені особливо радісно, що наші кадри, старші і молоді, в своїх останніх грандіозних акціях доказали слухність тих істин. Приємно мені теж тому, що я десятки років мав змогу відвідувати Вас і проповідувати ці націоналістичні правди.

Вітаю Вас сьогодні щиро і до побачення на черговій відправі.

Слава Україні - Героям Слава!

Роман Сівчанський

ДАЙМО ВІДСІЧ ВОРОГОВІ!

Не зважаючи на жахливий підступний терор Москви, який за часів Горбачова значно скріпився, український народ активно протиставляється московському окупантові. Помітний загальний зріст української національної свідомості, головне серед молодшого покоління попри безперервну отруйну більшовицьку пропаганду. Імперіалістичні плани в практичних заходах москалів посилення русифікації і викорінення всього що українське виразно показали, що теоретичний утопічний комунізм це тільки ширма і засіб жорстокого московського імперіалізму. Всякі чистки і "реформи" Горбачова проводяться під кутом ще більшого поневолення України та інших поневолених націй. Свою владу Горбачов спирає на сили 450 тисяч штатних чекістів КГБ, які своєю агентурно-терористичною сіткою інформаторів-сексотів обмотали не тільки СРСР і т. зв. сателітні країни, але й мають свою агентуру по всьому світі. Приблизно 10 тисяч чекістів працює в західних країнах.

Теоретично говориться, що імперією СРСР управляє КПСС. Але дехто розрізняє трикутник влади: партократи, КГБ і армія. Проте в дійсності влада є в руках чекістів з КГБ, які майже на кожного заготовляють "особое дело", тобто мають перегляд його життя, що пізніше уможливує їм робити різні зміни. Горбачов перевів також "реформи" в Україні, але залишив на попередніх постах випробуваних русификаторів, вірних собак Москви. Сам Горбачов як і В. Шербицький це старі таємні чекісти. Шербицький розробляв справу і робив доноси на П. Ше-

леста до централі КГБ у Москві, звинувачуючи його в "українському буржуазному націоналізмі", а в результаті, пізніше заняв його місце.

Комуністична партія в Україні це звичайна експозитура Москви, яка отримує накази з імперського центру, і так на неї як і на т. зв. уряд УССР дивляться свідомі українці. Виразно говорять про чужу московську владу в Україні, хоч вона частинно виконується яничарами, зрадниками українського народу. Окупаційна влада в Україні, яка перейшла на московську мову, бо мовляв, в УССР живе одна третя чужинців, тому дві третих українців мусить до них достосуватися. Бувають і такі парадокси, але це дало вияснення багатьом "звичайним" громадянам чим є насправді "радянська Україна" - колонією Росії.

Старий імперський план ще царських часів на знищення української нації, який тепер прийняла КПСС як "елиття націй", виявив у своїй повноті хижачке імперіялістичне обличчя москалів. Та грабіжницькі плани і зазіхання московських самодержавників це одна справа, а живучість української нації, яка не зважаючи на страшний гніт не тільки живе, але й розвивається та бореться за своє існування і визволення - це друга справа. Це бачать москалі, що Україна це велика зростаюча потенціяльна потуга, а гноблений український нарід при сприяючій нагоді розправиться з ними, як з розбійниками, які грабували і фізично та психічно вбивали найкращих синів і доньок України.

Тому в останньому часі КГБ приступило знову до посиленої акції проти українських патріотів-самостійників. КГБ для розправи з українським націоналізмом кинуло найкращі свої чекістські сили, які до боротьби проти ОУН, УДП, УПА, АБН, ОУВФ, СБ, українських Церков та українських самостійників взагалі запрягли крім свого агентурно-терористичного апарату всі засоби большевицької пропаганди: пресу, радіо, телевізію, кінофільми. Заставлено на партійних та інших їхніх зборах виступати проти українського визвольного руху ОУН і затавровувати найкращих синів української нації як нацистських та інших коляборантів, які в часі Другої світової війни і тепер далше продовжують вислугуватися проти українського народу. КГБ доручило своєму відділові "Україна" в Києві видавати книжки і брошури також у чужих мовах. Це для того, щоб "усвідомляти" західніх політичних діячів, які співпрацюють і сприяють з ОУН-АБН, ОУВФ і іншими самостійниками та українськими Церквами, що вони "нацистські коляборанти - воєнні злочинці". Найбільше агентура атакує голову Проводу ОУН, сл. пам. Ярослава Стецька, прем'єра УДП, який добився визнання його політики навіть у президента ЗСА - Роналда Регена, який заявив: "ваша боротьба - це наша боротьба!" Посипалися атаки і на інших діячів, як на Миколу Лебедя. Також під концентричною атакою КГБ є первоієрархи УКЦ і УАПЦ, наші святці митрополит Андрій Шептицький і патріарх Йосиф Сліпий, яких представляється в найчорнішому світлі.

КГБ створив окремий відділ до справ виловлювання і покарання т. зв. воєнних злочинців Другої світової війни. Цей кагебівський відділ підготовляє архівальну документацію, робить списки "воєнних злочинців", організує свідків, робить судилища в ССРСР, збирає на сходинах громадян і вимушує від них підписи з вимогою покарання такого то "воєнного злочинця" і таке домагання пересилають до відомих чинників західніх держав. В тому КГБ вже знайшов співпрацю з деякими жидівськими, польськими та іншими колами, які включилися в цю антиукраїнську акцію. Тому, що провокація знайшла в деяких західніх країнах можливості большевицького успіху, вони будуть її продовжувати. Деякі агенти КГБ на Заході дістали доручення шукати "свідків" про "воєнні злочини" українських націоналістів. Большевики свідомі того, що багато

зфабрикованих ними "воєнних злочинців" на Заході не засудять, але при відповідній пропаганді їм вдасться захитати в західних політиків довір'я до українських націоналістів, з якими вони контактуються.

КГБ включило в протиукраїнську акцію на Заході також деяких чужинецьких журналістів, "експертів", які пляново чи несвідомо, в більшості куплені за гроші, почали публікувати статті, еляборати в дусі московських шовіністів. Також цю протиукраїнську акцію підтримало у своїй пресі плавюківське середовище, подібно як це практикують роками пробольшевицькі журнальчики і листки, які виходять на Заході /"Вільне слово" Багача, листок Данилова - обидва з Англії, "Панорама" А. Білинського/. Появляються анонімні листки та журнали, підшиваючися під мельниківців /"Стрілецька Громада"/ і навіть під нашу Організацію /"Золотий хрест" і "За правопорядок"/.

Члени просоветських організацій на Заході, яких діяльність останньо дуже підупала, постійно дістають доручення з Москви вербувати нових членів і слідкувати за діями антисоветських організацій. Ця "п'ята колона" час-від-часу безплатно або по знижених цінах організує поїздки до СРСР та шукає за молодими людьми, які схотіли б поїхати в Україну на безплатний вишкіл хореографії, диригентів і т.п. або на студії. Пізніше таких поворотців використовується для розкладової роботи.

У зв'язку з Тисячоліттям хрищення України, московська патріархія на чолі з Піменом, якого за добру співпрацю з КГБ нагороджено большевицьким орденом, приступила до підготовки урочистих святкувань на свій спосіб. На ці святкування вже запрошено духовенство Світової Ради Церков і Ватикану. Вже списано багато паперу, видано альбом, ремонтують у Москві старий собор, в якому мають відбуватися святкування. Також ця московська псевдопатріархія дала доручення відзначити по церквах 40-річчя скасування Унії, тобто ліквідацію УКУ з погляду окупаційного режиму, в чому ця патріархія співпрацювала з КГБ. З цієї нагоди видали окремий збірник українською мовою. Деяких священників в Україні заарештовано за те, що вони відмовилися відзначувати цей ганебний акт.

КГБ даліше використовує туристичний відтинок для своєї праці. Туристів і відвідувачів з Заходу КГБ бере під свою розрібку - не тільки "охороняє", але старається відбути з ними "розмови". Пробують нейтралізувати і вербувати до співпраці, стосують шантаж і підкупство. Відвідувачі, які виїжджають поза СРСР обов'язково мусять здати звіт, тобто "висповідатися" перед КГБ зі свого побуту на Заході. Також для їх контролю підсилають сексотів.

В останньому часі КГБ дуже багато уваги приділяє молоді. Діють вишколені кагебісти, які мають знаходити доступ і які мають розробляти молодь. Головна ціль є позбавити ОУН допливу молодих кадрів, а тих, які там є, треба у відповідний спосіб деморалізувати, розкладати. Грають на віковій різниці поколінь, матеріальних і інших поглядах на політичні справи і т.п. Були спроби, що деяких молодих заманювали до ресторанів на безплатні прийняття; пізніше виявилось, що власники ресторанів стоять у зв'язку з агентурою. Тому, що багато молодих українців з Польщі знайшлося на Заході, до способу їхнього життя приглядається КГБ з метою знайти там зачіпку.

Війна в Афганістані для СРСР - це поразка не тільки мілітарна, але й передовсім політична. Молодь відкрито протестує проти затяжної війни в Афганістані. Кожного року гинуть там тисячі молодих людей, а ще більше тисяч повертається раненими. В Україні говорять, що ми також

до 1950 року мали "свій Афганістан" і якщо б мали такі умови боротьби, як їх має Афганістан, то визвольна боротьба тривала б до сьогодні. Афганська війна показує всім поневоленим народам, що за визволення своєї країни треба змагатися збройно, не чекаючи на сприятливу нагоду.

Всім нам потрібно бути свідомими, які є основні директиви КГБ:

1. КГБ робить усе, щоб нас - ОУН, ОУВФ, АБН порізнити з Краєм, підорвати довір'я в народі до нашого Проводу, до нашої визвольної політики, щоб український нарід перестав нам довір'яти, перестав з нами співпрацювати.
2. Щоб захитати наше довір'я у політичних діячів західнього світу, які співпрацюють з нами, підтримують нашу боротьбу.
3. Щоб не допустити до зв'язків між ОУН на чужині і в Краю; в тому напрямі КГБ постійно робить проти нас провокації.
4. Щоб підорвати фінансову базу ОУН-ОУВФ-АБН, щоб в цей спосіб обмежити нашу діяльність.
5. КГБ напускає проти ОУН, УДП, УПА, ОУВФ, СБ різних провокаторів з українського і чужинецького світу з метою компрометувати нашу ідею, наших людей і розбивати нашу визвольну силу. Постійно робляться доноси-провокації до поліції Західніх держав, представляючи нас як анти-демократів, тоталітаристів, терористів, воєнних злочинців тощо.
6. На церковному відтинку, КГБ не тільки поборює УКЦ-Катакомбну Церкву в Україні, але також слідкує за її діяльністю поза її межами; робить все, щоб Ватикан не визнав патріархату УКЦ. Слідкує за діяльністю УАПЦ і УГПЦ в Канаді і веде різні заходи, щоб негативно впливати на священників, не допустити до наближення між українськими Церквами.
7. На чужині, основний удар КГБ спрямовує проти ОУН, ОУВФ, АБН, намагаючися підорвати довір'я низового членства до Проводу, щоб в цей спосіб підорвати визвольну силу народу.
8. Культобмін, туристичний відтинок Москва далше буде намагатися використовувати для своїх цілей. Це також відноситься до молодечого відтинку, культурних і наукових працівників.

Будьмо чуйні і обережні. Ворог не спить. Рафінованими підступними методами він буде нас далше атакувати. Наша охорона, оборона перед большевицькою агентурою мусить бути скріплена. Тісне пов'язання сітки з працівниками СБ, організаційна дисципліна, довір'я до свого Проводу, сумлінне виконання організаційних обов'язків, свідомість того, що живемо для визволення України - це рішуча відсіч агентурному наступові ворога.

С. Дунаїв

МІЖНАРОДНА СИТУАЦІЯ І ЗОВНІШНЬО-ПОЛІТИЧНІ ЗАВДАННЯ ОУН

Найважлишою подією у 1985 р. була зустріч президента Р. Регена з Горбачовим у Женеві. Немає сумніву, що женеvська зустріч була досягненням Москви у її психо-стратегії проти Вільного світа. "Дух Женев" відкрив усім капітулянтським силам на Заході широко двері для фантастичних мрій про початок епохи нової фази детанту, співпраці, може й тривалого миру з СРСР. Численні західні кола раділи, що тиран зволив прибути на зустріч із провідником демократичного світу. Зраділи західньо-європейські державні мужі, беручи собі в заслугу, що їх зусилля призвели до спільного стола з президентом-демократом тирана і народобивці. А так зовсім не було. Стоячи, як завжди, перед економічним банкрутством і під тиском національно-визвольних рухів поневолених

націй, Москва прагнула тієї зустрічі. Зараз же після неї відкрилися кредити, паломництва лише з ЗСА - 400 представників різних американських підприємств з міністром торгівлі на чолі. Банки ЗСА і Канади негайно заофірмували майже пів мільярда /біліона/ доларів кредитів, щоб за ці девізи могли большевики заплатити за закуплене в ЗСА збіжжя, обіцяли нові мільярдні кредити, збільшення доставки збіжжя, технології, словом всього, що російська душа забажає, ради "нової фази детанту". А психостратеги Москви тріумфують. Демобілізація західних суспільств продовжується, надія на тривалий мир зростає. Большевицькі інфільтратори в західних масових медіях розгортають свою розкладову акцію, моральну, ідейну, політичну, пацифістичну. Захід починає наново переходити у фазу розкладу. Ручкування президента Регена з тираном Горбачовим, приятні гутірки при чайку дружини президента з КГБісткою Раїсою, яка у сукнях куплених на кредит "Амерікен-Експрес", позичений в амбасадора ССРС, з французькими парфумами включно, воняє приємно для сноба "західним духом". Усе це нонсенс, абсурд, вислід безкрайньої наївності західних політиків і журналістів, або свідомо дія інфільтраторів КГБ.

Що ж принесла Женева? Горбачов рвався до Женеви і дальше рветься, а Захід цього не розуміє, і доки Мехіко не буде під комуністичним режимом, не буде відтятий Близький Схід з оливою, припинені доставки сирівців з Африки, доти, так як за епохи нацизму що розрісся в потугу, Захід не отямиться. Психостратегія Заходу є zero. Спроба президента Регена її поставити і надати правильний зміст не вдалася. Радіо "Свобода" своїм змістом є на старих рейках, там фактично диктують зміст Візенталі, русофіли, комунофіли. Сенатор Баклі і дир. Бейлі звільнені, тому що почали надавати правильний зміст радіопередачам. Виходить, що стейтдепартамент диктує. Для нього ССРС це єдина гомогенна держава, а не імперія зла. Україна, Білорусь, Грузія, Туркестан, Азербайджан - це провінції імперії. Стейтдепартамент і з ним співзвучні масові медії визнають ССРС однородною державою, як це вчинив ще Ф. Рузвельт у часі голодового голокосту в Україні, а не імперією, тюрмою висококультурних націй. Надію на поправу змісту, на збільшення персоналу редакцій української, чи інших неросійських радіопересилан, поневолені народи втратили. Коли подивитись на кількість співробітників для 50 мільйонної української нації, у зіставленні з декілька-мільйоновими народами - то це заносить на глум.

За часів през. Регена не змінено фактично тривало нічого, хоча була обіцянка, наприклад, збільшити до 35-40 членів українську редакцію. Стейтдепартамент вирішив видати Мирослава Медведя на смерть Москві ради Женеви, по мимо цього, що Медвідь був політичним втікачем, який просив про право азилу. Це було явне безправ'я стейтдепартаменту, який наклонив чи ввів у блуд теж президента. Розчарування теперішньою Адміністрацією ЗСА серед поневолених народів зростає. У Женеві навіть мови не було про національні і людські права України чи Грузії, або Білорусі чи Туркестану. А про Афганістан приватно при "комінку" сказав Горбачов: "подумаємо". Чи принаймні була згадка про Юрія Шухевича? Нічого подібного!

А справа роззброєння? Уважаємо, що Захід рівночасно з пляном ліквідації термонуклеарної зброї, мусів би швидким темпом розбудувати рівновартну конвенціональну силу проти Варшавського пакту зі ставкою на розбудову визвольних повстанських сил уярмлених Росією націй. Медитування про пропорціональне зменшення конвенціональних сил обох сторін є нонсенсом, бо при тому завжди залишається перевага за Москвою. Глобальна стратегія Заходу має включати альтернативну розв'язку, пропоновану від ОУН і АБН, тобто повинна включати психостратегію

і департамент повстансько-революційної боротьби визвольних рухів і відділ допомоги політичним центрам цих рухів, що координують свою діяльність на базі концепції АБН. Метою має бути здобуття душі неросійських воїнів Варшавського пакту і самих народів, що в російському ярмі. Отже зменшити військовий потенціал ворога через переключення бійців поневолених народів на сторону Заходу. Вмозливлення і підтримка повстанської війни, "комбат он комюніст теріторі". Дозброєння конвенціональних збройних сил НАТО - а не їх редукція. Суцільна ліквідація атомної зброї і то "нуль опшен", яку ми підтримуємо, мусить мати виповнені передумови, які ми пропонуємо в комплексі глобальної стратегії включно з припиненням всяких кредитів, технологічної допомоги, збіжжя і будь-яких економічно-торговельних взаємин з СРСР і сателітами. Шойно тоді, коли всі елементи "гренд стретеджі", які ми сугеруємо будуть Заходом здійснювані, буде можливо з успіхом уникнути атомової війни. Політика застрашування - це перспективний нонсенс, але при безборонності Заходу, при нехтуванні поневолених націй, офіційний Захід застряг у цій стратегії, бо іншої не бачить і не має.

Суттєве: Захід забуває найважливіший чинник - поневолені нації, ахіллесову п'яту російської імперії і комуністичної системи. Не допоможе стримування більшовизму на периферіях - в Анголі, чи Нікарагві, якщо центр імперії зла не буде заатакований, якщо Афганістан не буде потрактований як початок визволення всіх націй, які є поневолені в імперії.

Оцінка зовнішньо-політичних досягів ОУН

Українська зовнішньо-політична акція сьогодні представляється безмірно краще, ніж це було від довгого часу. Чи може є так, як провінційні діячі з Едмонтону /Канада/, тепер з нашої вини президенти СКВУ, сугерують, що треба "єдности", спільних заяв, щоб "рятувати справу"? Чи одна або дві спільні заяви посунули б далі українську справу, як велика акція ОУН-АБН-ЕРС? Наші періодики, наші англomовні видання, німецько-мовні, франко-мовні - посунули її далеко далеко вперед своєю чіткістю концепції, незавуальованою в загальники поставою, а чи нечіткі ідейно заяви не послабили б її? Чи страчений час на формулювання спільних заяв оправдує їхній ефект? А тимчасом ми включилися в комплекс кожнoчасно актуальних політичних і стратегічних боїв висувачи свою розв'язку, завжди актуалізуючи її.

Наша зовнішньо-політична діяльність йде чотирьома головними шляхами
1/ Відкритим боєм на міжнародних форумах, регіональних і світових. Нашої політичної і стратегічної концепції вже ніякий серйозний державний муж оминути не може, ані уряд, ані військові чинники. Ми маємо свою глобальну політичну концепцію і стратегію/гренд стретеджі/. Вона є включена у постанови світових і регіональних форумів. Ми визволили вже від виключно таємних кулуарних зв'язків, коли якийсь урядник чи розвідчик таємно приобіцяє підтримку нашої концепції, а на ділі згодом зникає, бо їй прізвище його не є завжди відоме. Ми з відкритим чолом проти хвиль висунули нашу глобальну стратегію.

2/ Її ми презентували теж з ширшою аргументацією урядовим, парламентарним, військовим чинникам Заходу, зокрема ЗСА. Отже дипломатичні канали нам відкриті, доступ нам відкритий. Це не є вирішальне, чи сьогодні вони нашу концепцію вже прийняли, але є вирішальне, що ми вже стали підметом подій - принаймні у сенсі окремої концепції, окремої /глобальної/ "гренд стретеджі".

Пів-офіційні кола Герітедж Фаундейшн, теперішній трест мозків уряду ЗСА, з амбасадором Ліхенштайном, ген. Грагамом, ген. Сінглавбом, ген. Річардсоном і багатьома іншими - включає у свої стратегічні міркування

нашу оригінальну концепцію. Більше того, напр., один з її складових компонентів - Департамент психологічної війни НАТО - вже був предметом дискусій на конференції НАТО у Мюнхені. Ген. Роджерс підтримав її, а британський віце-міністр оборони поставив запит про можливості підтримки національно-визвольних рухів, до чого він прихильно наставляє. А книга "Комбат он комюніст терріторі" відстоює якраз нашу стратегічну концепцію. Психостратегія, модерна воєнна технологія, електроніка, мікро-електроніка, боротьба на території окупанта зв'язані в нашій глобальній стратегії в одну цілість. Ми не є вбогі на модерні оформлення, достосовані до кожночасної модернізації при незмінній актуальності принципів. Коли б зачитувати десятки відгуків визначних західних стратегів і політиків на наші сугестії, стало б ясним, що ніяка аморфна отара саваринів не може з нами міряться концепцією, оригінальністю підходу і розв'язок складних проблем світової політичної кризи.

Творче ідейне тавро ОУН у світовій політиці є незнищенне. Важливо, що Україна більше як колись досі стала в осередку шукань і орієнтиром для означених західних кіл. Це, очевидно, завдяки крайовій боротьбі, що є вирішальною силою, але не менше суттєвим є вплетення її у глобальну стратегію боротьби з більшевизмом, з власних позицій, з'ясувавши їх як необхідні позиції Заходу.

3/ Дипломатичні канали використовуємо, але не виключно спираємося на них, бо дипломати міняються, а мобілізація ширших кіл чи вузких залишається тривалою і контрольованою. Вужчі дискусійні доповіді з тими, які мають вплив на офіційну політику, є переважливі. І це ми проводимо. Зібрання десятків прізвись до почесного комітету УПА, чи АБН це знаменне явище, а там є низка високих військовиків і політичних діячів.

4/ Наша публіцистично-інформаційна й зокрема концепційна діяльність є особливого значення. До неї зав'язують, її передрукують, її кладуть в основу своїх еляборатів для концепцій хоча б "Гай енд лов фронтір". Треба вглибитися у наші міжнародні декларації, які важать більше ніж виторговані підписи під літеплюю заявою опортуністів. Не літеплість, а ясність і чіткість, безкомпромісовість позицій рішають! Декларація АБН на конференції в Нью-Йорку чи в Лондоні п.з. "Глобальна стратегія АБН" і заява ЕРС, яких тези є самозрозумілі і не треба щодо їх слушности переконувати чужинців, як треба б - українських пігмеїв, мають більшу міжнародну вагу, ніж позиції опортуністів. І більше важить на приклад заява Герітедж Фаундейшн, що наша глобальна стратегія це план праці визволення від імперії зла і загрози на увесь період боротьби. Лише треба в пресі належно капіталізувати наші осяги. Розцінюємо нашу акцію під кутом всеукраїнської глобальної дії, щоб дати їй належний історичний вимір. Запитуємо - хто від часів Орликів включився у бій того рода проти Росії, глобального модерного типу?

Доповіді Сінглауба, Грагама, Гегмана, Магніна, сер Ф. Бенета, Вілкінсона і ін., що є повторенням наших ідей і концепцій в їхньому оформленні, є більшим досягненням, як примітивні заяви, важкі до узгодження з хрунією нацистських і большевицьких коляборантів. Нам треба на них впливати, щоб ставали на наш шлях визволення, але не забагато витрачати часу на узгодження з ними.

"Для досягнення поставленої цілі - відновлення Української Самостійної Соборної Держави - необхідна організація, яка в потрібний момент була б спроможна очолити боротьбу народу на всіх її ділянках. Такою організацією, ми вважаємо, може бути лише ОУН." /Ярослав Стецько

А. Сокіл

ДУМКИ ПРО МОЛОДУ УКРАЇНСЬКУ НАЦІОНАЛІСТИЧНУ ЕЛІТУ

Так як на Рідних Землях, так і на чужині проти українського націоналізму діють різні соціальні й психологічні сили в додаток до терору та диверсій імперського КГБ та окупаційного режиму. Ворожнеча чи неприхильність до українського націоналізму породжує у частині українців різні комплекси, як тенденцію до "прагматизму", до політично-ідейного мінімалізму /уподібнення до оточення/, що часто виявляється в аргументації, мовляв, "з тактичних причин..." недоцільно наголошувати безкомпромисовий ідеологічний підхід. Проти примату нації висувається примат місцевої громади, парафії чи країни замешкання, є заклики найперше турбуватися справами парафії та місцевості, а потім вже прийде певна жертва для нації. Це не гра слів, а переставлення ієрархії цінностей.

Націоналіст має бути здалека від загумінковості і позбутися егоїстичного амбіціонерства та зарозумілості, але він охочий жертвувати себе задля добра цілої нації. Націоналістові не важливо зробити кар'єру та показати свій "авторитет" в котрійсь місцевості чи в якомусь товаристві. Провінціал /"драгоманивець"/ часто підтримує свою поставу аргументом: "що скаже громада" або "громада так думає". Націоналіст підходить інакше: що рішить Провід нації, авангард націоналістичного руху - це авторитет. Націоналіст ставить справи, які відносяться до цілості нації. Протилежна настанова перенаголошує "місцеві справи", а все що поза меєю місцевістю чи метрополією часто є далеко на другому чи третьому пляні, хоч в деклараціях, резолюціях та бомбастичних заявах так ніби все в порядку.

Щоб скріплювати в народі націоналізм /ще Микола Міхновський твердив: "Головна причина нещастя нашої нації - брак націоналізму серед ширшого загалу її."/, його провідні визнавці мусять націоналізмом жити перейнятися долею цілого народу - на Рідних Землях, на засланні, на чужині. Це означає постійне вивчання, пізнавання, передумування матеріалу і творів думки нескореної нації. На приклад, націоналіст ґрунтовно вивчатиме до деталей творчість підпілля в Україні, як "Грані культури", хроніки Катакомбної Церкви і т.п., бо в цих творах найкраще віддзеркалене життя нації, доля і недоля десятків мільйонів українців. Зате, провінціал-парафіянин-громадський діяч вважає, що йому найважливіше знати до деталей, що діється в його парафії, громаді, місцевості.

Націоналіст діє в площині ширення державницьких націоналістичних цінностей, про героїчні чини минулих поколінь, незломну віру Української катакомбної Церкви, що він намагатиметься поширити в цілому народі, перемагаючи побутово-структурні /"парафіяльні"/ обмеження - по черзі радіо, пресу, масову діяльність тощо. Громадський діяч-провінціал-парафіянин, навпаки, каже, що він переважаний місцевою працею, і нехай загально-національними справами займаються "інші", професіоналісти. І так, націоналіста цікавить життя не лише котроїсь одної української Церкви, до якої він належить, а релігійно-церковне життя цілої спільноти, всього народу, і по тій лінії він старається бути активним соборником. Націоналіст підходить до всіх українців найперше як до членів одної нації, а не обмежується чи замикається лише в своїй парафії, у своїм народнім домі, в своїм середовищі, у своїй місцевій громаді.

Є люди, які розуміють і схвалюють націоналістичний підхід, але які

не відчують в собі охоти чи волі змінити ситуацію на краще організованою силою. В них брак націоналістичного волюнтаризму. Для цього потрібно глибокого і жертвенного ідеалізму, переконання, що національна ідея може перемогти існуючі умовини і оточення /"реалітети"/, якщо нею горіти і сильною волею ділати.

Завжди потрібні все нові ініціативи і почини в мобілізуванні національної спільноти в її боротьбі за волю і державу. Свіжі імпульси та приплив енергії майже завжди зароджується в молодому поколінні. Молодь, яка проймається долею, гордістю і майбутністю своєї української нації рве побутові дрібні пута, що зв'язують її ініціативи, її розмах, її гін до більших подвигів. Така молодь мусить бути переконана у вищій вартості української нації, як самобутньої спільноти - добро і вартість само для себе - задля якої є сенс жертвуватися, щоб підняти її до рівня інших суверенних державницьких націй. Це прикмети національної гордості і місії, знаменні для еліт всіх зрілих націй.

Молода націоналістична еліта мусить починати не у високих абстрактних "шкляних вежах" наших структур, але в гущі народу, бо з народних мас ми можемо єдино змобілізувати нових борців за Україну. Націоналізм - це рух народний, не в змислі фолкльорнім і побутовім чи тим більше - естетизментам, а в змислі підняття низів народу до чинів нових месників, Шевченкових Галайдів, а не Яремів-слуг. Не лише на верхах суспільних структур є майбутні жертвенні борці за Україну, але також між свіжим, здоровим, ширим, чесним, добрим молодим поколінням. Для цього необхідно прочитати статтю Степана Бандери "До питання основних кадрів національно-визвольної революції /в його книзі, ст. 284-291/ Там м.і. сказано: "Не шукати готових кадрів, бо таких ніколи не має, хіба при такій системі, яка вже сама хилиться до падіння, а тільки виховувати їх, мобілізувати й організувати з таких людей, які до цього надаються своєю настановою і характером." Тож, за активізацію молодими націоналістами народних мас, бо в українському народі - православних і католиків, інтелігенції і міщан, робітників і селян, молодих і дорослих, професійних і звичайних людей - захована найбільша сила нашого українського націоналізму!

Виникає питання: як саме викликати націоналістичні почування та вилонити з-поміж молоді нову українську державницьку еліту? Для цього ми маємо великих учителів, незаступимих і надзвичайно актуальних своїм вченням. Це Микола Міхновський і Дмитро Донцов, Степан Бандера і Ярослав Стецько. Вони вчать, що людей зрушується до великих чинів для добра цілого народу тоді, коли запалиться в них вогонь ідей нації: могутності Золотоверхого Києва і Святої Софії, історичної величі української державности, незміренно цінних її духових вартостей. Тоді й саможертва є замалою для України, як сказав перед його повішенням польськими катами Дмитро Данилишин: "Я був і є на все приготований. Тільки жалую, що не зможу далі працювати для нашої Неньки України."

Не лише для своєї родини, не лише для своєї парафії, не лише для своєї громади, не лише для свого товариства, але для цілого народу, зложеного з мільйонів індивідуальностей, що жили, живуть і житимуть продовж сотні поколінь. Добровільна посвята одиниці для служби незбагненної рідної спільноти - української нації - це націоналістичний ідеалізм. Зокрема, коли нарід в неволі ворожих завойовників, які рішені його безпощадно знищити, цей націоналістичний ідеалізм - необхідний чинник для дії найкращих синів і доньок уярмленого народу. Але самого розуміння потреби націоналізму замало. Степан Бандера сказав найправильніше: "Найкращі ідеї й програми не спроможні формувати жит-

тя й розвитку, доки не знайдуться їх апостоли і борці, люди сильних характерів, віри, запалу, посвяти і чину."

Чинником, який поєднує ідеалізм /включення ідеалізму в Постанови основного Конгресу ОУН - це історична заслуга Степана Ленкавського/ з його реалізаторами найбільше розпрацював могутній інтелект Дмитра Донцова. Він назвав це пов'язання "волевым націоналізмом". Це зусилля ідеалістичних виховників викресати в найкращих душах свого народу безмежну енергію, яка посвячується для здійснення національної ідеї. /Розрібка цієї ідеї в творі Д. Донцова "Націоналізм", 1926, друге вид. 1952, третє - 1966/ Найвищий ступінь посвяти людини для національної ідеї - це повне особисте самовідречення і фанатична відданість ідеї, Організації Українських Націоналістів і її Проводові. Цього роду націоналістичні ідеалісти єднаються в "ініціативну меншість" - націоналістичну еліту. З ідеологічно-теоретичного боку тип провідного активіста революційної ОУН є озмислений в книзі Дмитра Донцова "Дух Нашої Давнини; Мудрість-Благородність-Мужність" /Прага, 1944, друге вид. 1951, Мюнхен/.

На питання - яких людей потребує сьогодні Україна найбільше - найкраще відповів сл. пам. Ярослав Стецько двома словами: "етичних націоналістів". Ці люди жертвенно змагаються виложити в Постановах ОУН ідеологію і програму перевести в життя. На вершці ієрархії вартостей нашої ідеології є здобуття УССД і знищення російської імперії. Це наш безкомпромісовий принцип, сформульований в першій точці "Декалогу" ОУН: "Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї." Лише після нашої перемоги над Росією западе в Україні ідеал Тараса Шевченка: "В своїй хаті, своя правда, і сила, і воля." Ось місія нової націоналістичної "ініціативної меншости" - авангарду нації в боротьбі за її визволення. Дмитро Донцов слушно ствердив, що така "ініціативна меншість" - підстава всякого суспільного процесу, спосіб, яким перемагає нова ідея."

Категоричною вимогою дня є, щоб націоналісти стояли рішуче понад усіма місцевими, загумінковими, побутовими, парафіяльними конфліктами, а присвятилися головній справі - всесторонній допомозі народові на Рідних Землях, який загрожений народобивством, викликаним Чорнобильською злочинною катастрофою. І так як людина по через святе причастя набирає нової духової сили до боротьби зі злом, так само й націоналістичний актив мусить сповнитися свіжою одержимістю національно-державницьких ідей України. Цю одержимість дістанемо з творів наших великих націоналістичних провідників; черпаймо її з "Десяти заповідей українського націоналіста", з "Дванадцяти прикмет характеру українського націоналіста", із "Сорок-чотирьох правил життя українського націоналіста" і з героїчних традицій поляглих і померлих героїв Української Національної Революції. Сьогоднішнім кличем є: поворот до джерел ідеологічно-програмових залогів ОУН, бо вони актуальні й правильні! Відкиньмо все дрібне, розкладове, несуттєве, льокальне й станьмо на світлий шлях змагання за Українську Самостійну Соборну Державу!

"Треба компонувати й передавати революційні пісні через радіостанції, передавати ноти відвідувачам. Пісня - це порив! 'Марсельєза' зробила більше, ніж Робесп'єр. Пам'ятаймо: передусім ми маємо давати туди, а не брати звідтам лише. При такій настанові давати передусім наш обов'язок більший. Ідейно-політична мобілізація там може бути нами підсилювана без нарахування звідси тамошніх на небезпеку."/Ст. Осінський, "Депо про форми й методи боротьби в Україні", з матеріалів VI. Великого Збору ОУН/

Є. Сидоренко

СТАНОВИЩЕ ДО РІЗНИХ ФІНАНСОВИХ ЗБІРОК

У формуванні напрямних фінансової політики ОУН покладений наголос на придбання матеріальних засобів для здійснювання намічених Проводом плянів і завдань. Визвольно-політична діяльність ОУН багатогранна і вимагає великих фінансових засобів, зокрема тому, що ми ставимо на власні сили Організації й українського народу, і в той спосіб зберігаємо незалежну суверенну дію ОУН. Опрацьовуючи методи і способи придбання фінансів, Провід враховує, що успіх у збірках залежний від активності організаційної мережі, яка організує і проводить збірки та від матеріальної підтримки нашими прихильниками й українським патріотичним громадянством.

Навантажені різними організаційними й громадськими обов'язками і працею, члени ОУН повинні завжди мати на увазі, що насамперед треба виконати обов'язки, які випливають із завдань нашої Організації і які доручає Провід, і то в кожній ділянці, зокрема фінансовій. Шойно тоді члени ОУН можуть активізуватися і підтримувати фінансово українські громадські, наукові, допомогові чи інші організації й установи, які діють на користь української визвольної боротьби. В обіжниках фінансово-господарського сектора й в "Бюлетені Проводу" були ясно з'ясовані принципи фінансово-господарської політики і вони залишаються незмінними й зобов'язуючими досі. В цьому пляні фінансово-господарський сектор визначив такі принципи:

- ані Організація, як цілість, ані окремі її члени не можуть брати на себе жодних фінансових зобов'язань /безпосередня допомога, мобілізація збірок тощо/ супроти установ та інституцій, що є поза нашою системою;
- всі збірки великого розміру /в мільйонах доларів/ в установах, що є під нашим впливом, до яких хочуть ангажуватися наші кадри, мусять бути наперед узгоднені й апробовані Проводом тому, що вони вимагають вкладу великої енергії й часу, а тим самим обтяжують наше членство додатковими навантаженнями;
- в усіх інших випадках /за винятком церковно-парафіяльних збірок/, члени ОУН не мають права брати самочинно на себе будь-яких фінансових зобов'язань, ініціювати збірки й використовувати організаційну мережу для підтримки установ, які не належать до нашої системи. Члени й симпатички ОУН мають насамперед повністю виконати свої фінансові зобов'язання супроти Організації.

Виходячи з того заложення, стверджуємо, що наші кадри в загальному є переважані різними збірками й тому не можна надуживати їх жертвенности і творити нові мільйонові фонди.

У світлі таких стверджень, треба докласти зусиль на всіх теренах, щоби посилити збірку ФОНДУ ОБОРОНИ УКРАЇНИ ім. ЯРОСЛАВА СТЕЦЬКА! Згідно з рішенням VI. Великого Збору ОУН, терени ЗСА, Канади, Великої Британії й Австралії зобов'язані зібрати по одному мільйонові доларів на ФОУ. Дотепер ще жодний з цих теренів не досягнув визначених сум.

Крім того, під цю пору нашими заходами з ініціативи сл. пам. Голови Проводу д. Ярослава Стецька підготовляється видання великого збірника в англійській мові про 1000-ліття Хрищення України. Буде це одна з перших наукових книг, яка річево й об'єктивно з'ясує тисячоліття українського християнства серед чужинецького світу та розмежує історію Руси-України від Росії. На видання цього англійського збірника наша Організація розпочала збіркову акцію.

М. Сулятич

СПІЛЬНИЙ ФРОНТ ОУН І УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ ПРОТИ
РОСІЙСЬКОГО ІМПЕРІАЛІЗМУ

Християни й націоналісти на барикадах проти окупанта
Християнські підвалини української нації стали підвалинами ідеології ОУН. Тому ОУН постійно турбується всіма тими релігійно-церковними проблемами, що мають суттєве відношення до боротьби за Українську Соборну Суверенну Державу і життя нації. В Постановах IV. ВЗ ОУН /"В питаннях культури", т. 12/ читаємо: "Волелюбна Україна - осередок християнського, хрестоносного, людяного та національного патріотичного світогляду." Найважливішими справами є допомога розвиткові християнства в Україні, в Катакомбній Церкві й в підпіллі, відзначення Тисячоліття від запровадження Христової віри й Церкви в Україні, що сталося 988 р. та дальші заходи щодо визнання патріархату Помісної УКЦ.

Динаміка, сила віри, жертвенність і відвага вірних в Україні, в умовах жорстокого й тотального терору російських завойовників - це прямо чудо найновіших часів українських визвольних змагань. Катакомбна Церква постійно переходить страшні випробування і дає все нових мучеників за Христа. Звідомлення в "Хроніці Католицької Церкви в Україні" /ч.1, 1984/ подає, що лише в Львівському концтаборі ВЛ-315/30 є 300 католиків, 29 баптистів, 2 п'ятидесятників, 15 свідків Єгови, 5 адвентистів Сьомого Дня і 39 православних українців. Подано, що "більше як 3000 католиків знищать свої паспорти" для задемонстрування проти колоніального й расистського поневолення, чим виставлять себе на переслідування, тюрми і каторгу з боку московських окупантів. Оптимізом сповнена інформація в "Хроніці Католицької Церкви в Україні", ч. 2, про те, що "тільки за останніх три роки в Карпатській окрузі висвячено 84 католицьких священників, з яких тільки 9 зі середньо-технічною освітою, а інші з вищою." З "Хроніці" ч. 3, відмічується, що понад 900 осіб вже віддали окупаційній владі свої паспорти. Слідуює заклик: "Моліться за братів і сестер наших, які зважились на муки за віру наших батьків і прадідів!"

Ув'язнений тепер голова Ініціативної групи захисту прав віруючих та Церкви на Україні, Йосип Тереля в своїй заяві з травня 1984 р. сказав, що не бажає бути громадянином ССРСР, але бажає "жити, працювати для України, або померти - але не їх громадянином бути, яким мене насильно зробили окупанти." А в своїй "Пасхальній бесіді" з квітня 1984, Йосип Тереля твердить: "хто за віру понесе смерть, зоветься МУЧЕНИКОМ, нести хрест за віру - це означає, що ти несеш хрест і за поневолений нарід." /"Хроніка ч. 4/

В "Хроніці" ч. 6, читаємо: "Бог прийде на допомогу розіп'ятій Україні. Не марні сльози і кров невинно убитих, замордованих по тюрмах та таборах за віру та Україну!" В листі Василя Кобрини з червня 1984, написано: "Але говорить Ісус: 'Підете між вовків світу цього.' /Лука, 10:3/ Це означає, що ми мусимо не тільки молитися, але й активно йти в життя та в міру сил творити добро та розсівати зерна любови у світі скаліченим зломом." Кобрин вказує на спричинників неволі: "нас насильно під карою смерти заганяють у російські православні храми... Сьогодні українці, мов ті сироти, розкидані по цілому світі із-за московського наїзника."

Сила християнства в Україні підсилює політичну боротьбу за УССД. "Хроніка" ч. 6 стверджує: "будь-який національний рух засуджений на неуспіх, якщо він не має за свою основу Церкву... З правила, люди,

які приєднуються до національної ідеї стають з часом віруючими." А далі: російська імперія "проіснує, якщо ми не об'єднаємося на еміграції, якщо не буде об'єднання на релігійному чи на будь-якому іншому ґрунті." У виданні "Український Католицький Вістник", ч. 1, є заява: "Я хочу, щоб УКРАЇНА була вільною і культурною державою, ні від кого незалежною. Щоб Україна по праві зайняла почесне місце серед культурних народів світу і щоб ми на майбутнє тільки в любові Ісуса Христа знайшли об'єднання і волю."

В "Хроніці" і "Вістнику" наводяться факти про переслідування москалями православних українців: "Суд над Іваном КОПОЛІВЦЕМ відбувся у місті Іршава. Засуджено українця за виконання прадавнього обряду на два роки 'хімії'. КОПОЛІВЕЦЬ належить до православної Церкви." - Другий випадок: "По провокації КГБ арештовано православного Федора ПЛАКСУНА. Він житель Івано-Франківської області, Надвірнянського р-ну. Строк Ф. ПЛАКСУНОВІ - 5 років таборів суворого режиму. Ф. ПЛАКСУН належить до Автокефальної /Української/ Православної Церкви. Молиться за Ф. ПЛАКСУНА - терпить невинно, але за істину і слово БОЖЕ."

Сила і живучість українського націоналізму в пов'язанні з українським християнством видна з того, що апарат пропаганди органів терору і диверсії та московської ідеологічної боротьби останнім часом звернений на поборювання ОУН, ідей УССД і Христової віри в українському народі.

Російська псевдо-наука проти ОУН і християнства

Дотеперішні заходи москалів знищити український християнський націоналізм не увінчалися успіхом. Тепер Москва запрягла свої передові науково-професійні кадри до боротьби проти ОУН і Церкви. Добрим прикладом є 300-сторінкова книга І.І. Миговича "Реакційна суть клерикального націоналізму" /Київ, Політвидав України, 1984/ її рецензує "доктор філософських наук, професор" М. Гордієнко, який ствердив, що головна небезпека для москалів є в тому, що український націоналізм разом з Українською Церквою хоче "ізолювати український народ від братнього російського народу." Загроза для окупанта з того боку, що заіснував "альянс Українських Церков із ОУНівським підпіллям." Сильний чинник добачують в ідеології ОУН, зокрема в нашій розумінні нації, як "спільности з містико-ідеалістичних позицій, як дану Богом, існуючу поза часом і незалежно від впливу факторів суспільного життя, наче якесь надкласове утворення." /"Радянська Україна", 30 січня 1985/

В іншій рецензії, москаль П.А. Петляков критикує книжку Миговича, що в ній "про сучасний клерикальний націоналізм сказано надто стисло, а його всебічна кількісна і якісна характеристика майже відсутня." Ця опінія подана у ваговому "Українському історичному журналі", за березень 1985. Одначе центральна теза виразно наголошена: в нескореній Україні існує "альянс уніятської Церкви та українського націоналізму." Петляков осуджує Миговича, що він трактує цей "альянс" як українське явище, бо треба, мовляв, твердити, що це "ватикансько-імперіялістичне" знаряддя. Головне - розбити "клерикально-націоналістичну теорію нації" про тлумачення її як "божого творіння, заперечуючи можливість існування нації без релігії"! Постанови ОУН щодо поєднання в одне ціле християнства з українською нацією є великою остосю самотності і стоїть на перешкоді імперської політики злиття уярмлених націй в "советський народ," тобто асиміляції російською нацією України.

Відважне ширення християнства в Україні молоддю

Окупаційна преса алярмує проти явного і масового ширення християнства в Україні, але не Російської Православної Церкви. Пишуть, що є

небезпечна для атеїстичного окупаційного режиму "мода на хрестики", що їх носять головно молоді люди: В Полтаві "у молодика-здорованя виблискував на грудях чималого розміру хрестик." В крамницях, "молоді жінки запитують чи можна купити хрестики на шию." КГБіст затривожений: "чи можна говорити тільки про моду, коли йдеться про церковну атрибутику?" /"Людина і світ", Київ, ч. 2, 1985/

В іншій статті подано, що донощик бачив "золотий хрестик на шиї в молодого кремезного водія вантажного автомобіля", в кабіні якого він їхав. Молодий автоводій сказав: "Адже - хрест - історія нашого народу, символ зв'язку багатьох поколінь." Аргументація москаля-безбожника "здається, не дуже переконала молодих", як ствердив сам дописувач. Статтю опрацював передовий "спец" від поборювання релігійності українського народу, "доктор філософських наук і професор" Є. Дулуман. Він серйозно остерігає, що "хрест у будь-якій модифікації перш за все християнський символ." /"Радянська Україна", 23 червня 1985/

Інший вислужник москалів, Петро Шербань /"заслужений учитель УССР, кандидат педагогічних наук"/ стверджує, що є навіть "учні-випускники, які носять хрести." Він подає, що "близько 20 відсотків опитаних старшокласників вважають, що релігія не приносить ні користи, ні шкоди." Шербань ставить запит: "чим пояснити індіферентне ставлення до релігії і атеїзму певної частини учнівської молоді?" Його відповідь: "Віруючі. Адже під впливом релігії залишається частина людей, і частина не така вже й мала." Це, мовляв, "вплив мікросередовища, в якому живе й виховується дитина, впливом сім'ї... відзначаються релігійні свята, дотримуються обряди, пов'язані з релігією /привітання з Різдвом, щедрування, випікання пасок, хрещення дітей, дотримання релігійних обрядів при похоронах та ін./." Автор наводить ті школи, в яких систематично поборюється релігія: одна на Волині, одна в Тернополі, одна в Білій Церкві на Київщині і одна на Рівенщині, тобто їх зовсім мало! Тому, що ширяться ідеї українського християнського націоналізму, московський вислужник Шербань закликає: "В умовах загострення ідеологічного протиборства, коли школа стала передовою лінією фронту ідеологічної боротьби, від кожного учителя вимагається посилення світоглядної спрямованості шкільних завдань." /П. Шербань, "Світоглядні основи молоді" в "Людина і світ", червень 1985/

Московський спеціаліст від поборювання українського націоналізму, В. Зоц /"доктор філософських наук і професор"/ б'є на сполох, що між українцями "дедалі активніше проявляє себе молодий віруючий нового типу." Духовенство "намагається перетворити сім'ю на 'домашню церкву', 'домашній монастир', первинний релігійний осередок, школу релігійного виховання дітей і школу релігійного сімейного співжиття..." Українці-християни "активні у житті релігійної громади і пасивні у громадському житті трудового колективу", тобто російських колоніальних структур! Відбувається поляризація між українцями-християнами-націоналістами а москалями-безбожниками-зрадниками. Зоц без великої надії закликає: "Людині потрібен ідеал, писав В.І.Ленін, але людський, такий що відповідає її природі, а не надприродний." /"Людині потрібен людський ідеал" в "Людина і світ", ч. 9, вересень 1985/

Якийсь Ю.І. Терешенко окреслює суть українського християнства: "В силу тісного переплетіння релігійних і національних традицій серед певної частини населення ще живе ілюзія, ніби дотримання певних обрядів і звичаїв є ознакою належності до нації." Тому "спостерігається посилення активності української клерикально-націоналістичної буржуазії у відповідності з відомим націоналістичним постулатом про "окре-

мішність історичного розвитку українського народу', про приналежність давньоруської держави /а за термінологією буржуазних теоретиків - України/ до Західної Європи." Автор накидається на українців, що в "соціалістичнім патріотизмі - немає місця для містики, союзу Бога і вітчизни." /"Патріотизм: актуальний аспект наукового атеїзму" в "Комуніст України", ч. 9, вересень 1985/

Голова Проводу ОУН - теоретик християнського націоналізму

В дусі російського шовінізму написана стаття "Фальсифікатори від культорології" большевика Назара Горбача, який накидається на "культуру з релігійною вірою", бо це теза українських націоналістів - "інтерпретації культури, ідеалістичної за своїм змістом, тісно зв'язаної з релігійними уявленнями про змісл соціально-культурного прогресу." І далі: "Одним із теоретиків сучасного українського націоналізму" Горбань називає З. Карбовича, сл. пам. Голову Проводу ОУН. Він атакує ідеологію ОУН, що це нібито "расистська європоцентрична концепція", якої основою є "особливий український дух, який інстинктивно відрізняє український народ і характер культури від інших східно-слов'янських народів, і насамперед від братнього російського народу." Для ренегата-яничара, "дух нації", проповідуваний "Юрієм Липою, І. Кузичем-Березовським, В. Шербаківським", - це страшний ворог російської "єдиної-неділемої" імперії. Націоналістичній ідеології З. Карбовича і ОУН протиставиться російську імперську ідею: "Радянська наука незаперечно довела історичну спорідненість культур трьох братніх східно-слов'янських народів - російського, українського та білоруського. Спільною історичною основою духовної єдності східно-слов'янських народів стала культура Київської Русі. Культура давньоруської народності була тією спільною етнічно-культурною основою, з якої народжувалася культура східно-слов'янських народів. В основі виникнення та формування культур російського, українського та білоруського народів лежала єдність, а не расова та етнічна відчуженість, як про це твердять ідеологи націоналізму." /"Жовтень", ч. 9, вересень, 1985/

Проти себе стоять дві протилежні ідеології: українська і російська, висловлені в кличах ОУН: "Київ проти Москви!" "Свята Софія проти Кремля!" Москалі цього дуже свідомі. Згадуваний В. Зоц заявив: "Кому потрібні нові міфи?" І відповідає: тим, які хочуть показати "протилежність історичних шляхів розвитку Росії і України." Християнській релігії українців речник російського імперіялізму протиставить "вільнодумство, антиклерикалізм, анти-релігійні традиції російського народу." Зоц навіть підкреслює, що москалі не є християнами: "Уже в перші десятиліття радянської влади, народ розібрався з істинною ролю християнства, скинув духовне ярмо і перейшов на позиції атеїзму. Це було б абсолютно неможливим, якби російський народ був фанатичним 'богоносцем'." Режимний автор явно визнає, що російська нація - носій безбожництва, а українська - християнства. Тому москалі намагаються за всяку ціну викоренити з української душі християнство, а з суспільного життя - Українські Церкви. /"Радянська Україна", ч. 129, 26 травня 1985/

Росіяни різночасно й нарівні поборюють Українську Католицьку Церкву і Українську /Автокефальну/ Православну Церкву. Добрим прикладом є стаття В. Лавришука "З благословення слуг божих" /"Людина і світ", ч. 8, серпень 1985/. Для москалів - УКЦ попросту зрадники "східно-слов'янських народів"/?!/, бо "релігійним відчуженням уніяти сподівалися підірвати дружбу українського та білоруського народів з російським народом..." /!/ Але також нібито "ролю помічників окупантів відігравала Автокефальна Церква з центром у Луцьку й уніятська Церква з центром у Львові." Лють і злоба звернені проти митр. А. Шептицького й архієп. луцького і ковельського Полікарпа Сікорського найбільше за

те, що вони стійко піддержували Українську Державу, відбудовану 1941 р. Коляборант окупантів України стверджує, що і УКЦ і УАПЦ співпрацювали з ОУН-УПА, й що по сьогодні обидві ці Українські Церкви є далі небезпечні для втримання на Україні російської імперії. Слідую велика стаття П. Шафети /"лауреата республіканської премії ім. Я. Галана"/ п.н. "Перед самою війною" /"Молодь України", 3-4-5 вересня 1985/ про обласного провідника ОУН Івана Скоп'юка-Сатану з Волині, з наголосом, що він був із православної родини, а його брат Володимир був священиком УАПЦ.

УКЦ і УАПЦ - вороги російських імперіялістів

Коляборант Москви О.Л.Вовк у статті "Уніятська клерикальна реакція - знаряддя антикомунізму" /"Український історичний журнал", лютий, 1985/ переконаний, що Українські Церкви - це "активний інструмент боротьби проти теорії і практики революційного перетворення світу." Насправді є навпаки: український націоналізм і Церква намагаються знищити найбільше реакційний і протинародний лад на землі, яким є комуно-советський лад і російський імперіялізм та замінити їх візією справедливого й волелюбного народоправного ладу, висловленого в кличі: "Воля народам! Воля людині!"

Ренегат-вислужник Вовк твердить: "Питома вага релігійної пропаганди на Советський Союз рік у рік збільшується." /гляди И.Я.Кантеров, "Клерикальний антикомунізм", Москва, 1979/ Ця релігійна діяльність має в поневоленних народах "націоналістичну спрямованість". Вовк пише: "Слід відзначити традиційно тісний зв'язок ідеології і практики українського націоналізму з ідеологією та діяльністю уніятської Церкви." При цьому чекіст цитує іншого коляборанта російських шовіністів: "Націоналізм і клерикалізм - це могутні спільники в боротьбі з лібералізмом і соціалізмом... Сучасний католицизм і націоналістичний рух є найновішим хрестовим походом. Меч і хрест - ось надія народів і людства на краще завтра!" /Н.В. Возняк, "Іх справжнє обличчя", Ужгород, 1974/ Москва алярмує, що на міжнародні католицькі з'їзди "запрошуються не лише контрреволюційні емігранти-католики, а й священнослужителі та віруючі інших віровизнань, зокрема з Української Автокефальної Православної Церкви." Аж із шкіри вискакує чекіст, що Веренб'їрід ван Страатен, голова товариства "Церква в потребі" дуже прихильно піддержує катакомбну Українську Церкву. А найлютіший він за "Звіт про УКЦ на Україні", опрацьований Їх Блаженством патріархом Йосифом 1980 р., в якому подана цифра чотири мільйони вірних підпільної УКЦ в Україні.

Якийсь "доктор історичних наук і лауреат державної премії УССР" М. Коваль накидається на нашу Церкву у статті "УАПЦ - служниця фашистських окупантів." /"Людина і світ", січень 1986/ Причина ненависти ренегата до УАПЦ проста: "Заснована в 1918 р. ватажками націоналістичної контрреволюції - як пряма реакція на Великий Жовтень - вона відразу ж показала себе справжнім осередком сил, ворожих революції..." Москалі знищили УАПЦ терором, і це пояснюють злобно так: "Самі ж ватажки УАПЦ змушені були в 1931 р. оголосити про її самоліквідацію" /тотожно з "ліквідацією" УКЦ 1946 р./.

Але УАПЦ була відновлена 1942 р. Вона "прийняла всіх тих священиків, котрі виключені з законної православної церкви." Від 15 березня до 30 квітня 1942, в Києві "на священиків УАПЦ було висвячено 45 оунівців, які майже всі служили в минулому у петлюрівській армії." До літа 1942 р. вже було 1500 священиків УАПЦ. Категіст стверджує: "Їхня провідна лінія плягала у відриві УАПЦ від Руської православної Церкви та Московської патріархії, в тісному її зрошенні з націоналістичними колами..." На чолі УАПЦ стояв архієпископ Полікарп /Сікорський/, "за-

пеклий петлюрівець". До ієрархії входив єпископ Мстислав /Скрипник/, "племінник й ад'ютант Петлюри, а нині глава Української Православної Церкви в ЗСА... Влаштувалися чистки духовенства; тих, хто орієнтувався на Московську патріархію позбавляли сану. У західних та правобережних областях автокефалісти як свої штурмові загони використовували ОУН." А далі: "Священники УАПЦ усі без винятку були пройняті глибокою ненавистю до більшовизму." УАПЦ "освячувала хрести-пам'ятники" борцям за українську державу та "співали вічну пам'ять" поляглим воїнам УПА. "Звичайними стали і панахиди у церквах 'за упокій душ рабів Божих' Петлюри, Мазепи та інших зрадників /???/ українського народу."

Наводяться численні приклади членства священників в ОУН: "Автокефалісти нерідко самі брали зброю до рук." Наведений приклад: коли до одного священника УАПЦ на Волині прийшли раз три російські партизани, то він видав їх в руки українського підпілля. "Нерідкими були й випадки, коли священнослужителі УАПЦ вступали до націоналістичних банд." /читай - УПА/ Автор покликається на чекіста К.Є. Дмитрука-Гальського, що в 1943 р. Командир УПА полк. Д. Клячківський-Савур уложив домовлення з УАПЦ про встановлення в УПА структури капелянів. /Таке саме домовлення було між УКЦ і УПА-ОУН./ За це, Російська православна церква виключувала й засуджувала священників УАПЦ як "зрадників". Тепер москалі лютують з приводу прийняття і вирізнення президентом ЗСА Роналдом Регеном митрополита УАПЦ Мстислава, поставивши його побіч дост. Ярослава Стецька, ОУН і патріарха УКЦ Йосифа за своїх найбільших ворогів. /гляди "Вісті з України", ч. 11 березень 1985/

Москалі проти об'єднання УАПЦ і УКЦ

Московські окупанти найбільше бояться з'єднання Українських Церков в одну. За своєрідну інструкцію як протидіяти до цього об'єднання є стаття "Маячні домагання сліпців" /"Людина і світ", чч. 3-4, березень-квітень 1985/, підписану кагебістом Дмитром Корецьким та Іваном Мигоничем /"кандидатом філософських наук"/ Вони відмічують намагання ОУН "створити єдину Українську Церкву." Завважають, що "виник навіть термін 'український єкуменізм'", а головними речниками цієї ініціативи вважають патріарха Йосипа і Голову ОУН Ярослава Стецька. Стверджується що між українцями йдуть намагання відсвяткувати 1000-ліття християнства в Україні спільно католиками і православними. До такого соборного підходу, мовляв, прихильно ставиться митр. Мстислав Скрипник.

Кагебівські диверсанти потішають себе, що це лише буде щонайбільше "паперова єдність", бо нібито "Українська Греко-Православна Церква Канади відкинула пропозицію Мстислава про організацію 'єдиного адміністративного центру'." Кагебісти вживатимуть в дальшому всяких метод, щоб не допустити до об'єднаного святкування українцями 1000-ліття: провокації, інтриги, цькування, гру на амбіціях церковних діячів тощо. Виразно проникає інтенція зокрема нацьковувати одну Церкву проти другої, бо нібито "об'єднання за національною ознакою суперечить цілям світового єкуменічного руху." Обезчешують і принижують митр. Андрея Шептицького, що він намагався створити єдину українську Церкву усе своє життя, "але з того нічого не вийшло". Диверсанти вживають провокацію, що УКЦ "хоче поглинути православ'я". Ця сама диверсійна теза є в книжці О.Л.Вовка, що "панство розглядало унію як засіб поступового окатоличення східнослов'янських народів."

Патріархат УКЦ більшовики представляють як діло ОУН під проводом Ярослава Стецька, яка включила до програми VI. Великого Збору ОУН питання "Київсько-Галицького Патріархату". Москалі намагаються всіляко ідею українського патріархату висміяти, принизити, обезцінити та спотворити. Радіють, що досі папа не визнав патріархату УКЦ. Вони мають велику сатисфакцію, що й рішення в тій справі IV Конгресу СКВУ

"залишилися на папері, бо протиріччя, суперництво, взаємні звинувачення були сильнішими, ніж заклики до об'єднання." Висновок і директива Москви: поборювати патріархат УКЦ, як "реакційне політиканство. Підготовка до церковного ювілею 1000-ліття введення християнства на Русі лише ще більше оголила протиріччя і безпідставні амбіції як уніятської, так і зарубіжної православної церков." Проти Українських Церков москалі протиставлять ленінізм-советизм і Російську Церкву.

Російська офензива проти Українських Церков

Москва розсилає постійно по різних країнах світу делегації РПЦ, які пропагують "1000-ліття хрещення Росії". /гляди "Російські екуменічні дні в Ганновері", "Америка", 13 березня 1985; "Голос православної Москви в Римі", "Свобода", 21-22 червня 1985/ Митр. Філарет дав інтерв'ю, присвячене поборюванню УКЦ в Україні й на Заході. Коли мова про УКЦ і УАПЦ, то між комуністичними функціонерами і функціонерами московської "церкви" панує згода! Згадуваний чекіст Вовк хвалить РПЦ, що вона "цілком справедливо формулює своє вороже ставлення до Українських Церков /стаття в "Українським історичним журналі", ч. 2, лютий 1985/ Інший ренегат С. Чобич /"кандидат богослов'я, благочинний Городоцького благочиння Львівської єпархії"/ аж захлистується самоупідлиним приниженням і перехвалюванням окупаційної РПЦ за "возз'єднання з матір'ю православною церквою, уся наша повсемірно православна єпархія і чада її йдуть як вірні діти великої і єдиної Руської православної церкви... за все ми широко вдячні господу богу і нашій матері святій Руській православної церкві, що з любов'ю прийняла нас у свої материнські обійми та своєю опікою і доглядом повсякденно обдаровує нас."/"Вісті з України", ч. 17, квітень 1985/

Коляборант Чобич помістив панегірик Москві п.н. "Великій перемозі - всенародна шана" в органі екзарха на Україну "Православний вісник" /ч. 4, квітень 1985/. Він називає москалів "народом-велетнем", а ієрархію Української Церкви, якої священником був його батько, він очорнює за "зрадницьку політику". УКЦ і курінь ДУН, очолений "оунівцем Шухевичем" виконував, мовляв, "страшну юдину працю", бо наче "уніятське духовенство, очолене Шептицьким, Сліпим, Будкою, Хомишином, Коциловським, безпосередньо брало участь у знищенні єврейського населення Галичини." Щоб жити під москалями, Чобич мусів себе й свій рід обезчестити та упідлити, за що дістав титул "протоієрея". Цей же ренегат фабрикує російську імперську історіографію в липн. числі "Православного вісника". А якийсь Й. Федорович продукує аж в трьох числах статтю "Перші віки християнства", в яких розхваляє всі блага, що їх дала російська "церква" Україні. Це історія російської держави і церкви, в якій не має абсолютно місця для самобутньої української нації, Церкви і держави. Поняттям "Русь" покривається територію української, білоруської і російської націй, як органічної цілості. Сказано багато, зокрема що російська "церква" є одним із органів комуністично-російської імперії.

Москва доручила органам КГБ як першорядну справу поборювання Українських Церков і ширення дезінформації про християнське тисячоліття в Україні. Тому в цій справі "науковим спеціалістом" став полковник КГБ Клим Дмитрук-Гальський, який помістив ненавистницьку й запекло ворожу статтю "Хрещення Русі" в журналі "Всесвіт", ч. 9, вересень 1985, а другу п.н. "Прямим шляхом у небуття" в "Під прапором ленінізму", чч. 17-18 за вересень 1985. Він по наказу став істориком церкви і теологом, бо в російській імперії завжди поліцаї є найвищими авторитетами в усіх ділянках, теж в науці й релігії. Його статті це фактично директиви-інструкції КГБ. Важніші пункти: схвалювання візантизму РПЦ, тобто цезаропапізму; виконання російською "церквою" завжди наказів державної влади; заходи, що УКЦ чим скорше поглинула і асими-

лювала Римо-католицька Церква; категоричне недопущення до наближення і співпраці між УКЦ і УПЦ-УАПЦ з гострими атаками проти митр. Мстислава; похвали й піддержка єп. Августина Горняка за його проти-патріархальне наставлення; атакуювання владики УАПЦ Анатолія Дублянського за його прихильне наставлення до ОУН; поглиблювання українсько-польського конфлікту і недопущення до відповідної церковної співпраці; намагання порізнити українські Церкви з ОУН-бандерівцями. /Ця директива також виразно подана в статті Я. Королевича "Сум бандеріяди" в "Літературній Україні", ч. 22, 30 травня 1985./

Підсумовуючи, стверджуємо:

1/ Ідеологічно-програмові Постанови ОУН, прийняті на останніх Великих Зборах в питаннях світогляду, християнських засновків та практичної політики на церковному відтинку правильні й оправдані життям в Україні.

2/ ОУН надалі даватиме якнайбільшу допомогу Українським Церквам у їхніх зусиллях закріпити й розширювати національну самобутність.

3/ В Україні, в підпіллі, в катакомбах, живе й процвітає Українська Христова Церква попри якнайжорстокішого переслідування і мучеництва її вірних з боку російських окупантів - комуністів і православних. В умовах на подібну Перших Християн розвивається Українська Помісна Католицька Церква з кількома мільйонами вірних і є визнавець Української Автокефальної Православної Церкви та різних протестантських угруповань. Помісна УКЦ домагається від Апостольської Столиці визнання її патріархального завершення, а її Голови - Їх Блаженства Мирослава Івана - Патріархом. ОУН визнає існування патріархату УКЦ й далі змагатиме до визнання цього теж Папою.

4/ ОУН вестиме заходи щодо якнайтіснішої співпраці між українськими Церквами, що є в інтересі національно-державного визволення. Москалі ведуть многогранну політику ширення конфліктів і ворожнечі між українськими Церквами.

5/ Тисячоліття запровадження Христової Церкви в Україні мусить бути відзначене якнайсильніше в соборницькому всеукраїнському дусі і форматі тому, що св. Володимир Великий був сувереном української держави і встановив одну Церкву для українського народу, яка від тоді вважається українською. Вважаємо немудрим заходом наголошування в одній чи другій Церкві таких моментів, які викликають антагонізм і конфлікти між Церквами. Ми відзначаємо тисячоліття існування Української Христової Церкви.

6/ ССРСР і всі москалі ведуть дезінформаційну кампанію і фальсифікацію історії, що "Русь" - це якась спільна батьківщина росіян, українців і білорусів, що продовж віків оформилася нібито в "Росію". ОУН і організована українська спільнота зобов'язані серйозно протиставитись цій ворожій шкідливій діяльності.

Із матеріалів Головної Ради

ДО ПИТАННЯ ПРИВАТНОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНСЬКІЙ ДЕРЖАВІ

В Постановах Великих Зборів рев. ОУН приватна власність і приватна ініціатива це засади, які мають бути привернені й респектовані в майбутній Українській Державі, за яку ми боремося. Тепер в Україні приватна власність майже не існує, а в землеволодінні існує самотня колгоспна система.

Ми визнаємо, що все створене ворогом в Україні є на користь ворога, а майже всеціло на згубу українського народу. Тому в самих перших початках Української Держави повинно бути все змінене. Ми поклали між найбільше революційними кличами на час визвольної боротьби клич: "Геть зі зненавидженою колгоспною системою! Ми за приватну власність!"

Як у практиці це має бути переведене, у нас дуже загальною до цього часу опрацьоване. У 1941 році було видне недостатнє приготування до розв'язки реального питання, що має бути з колгоспами. На таке питання ми мали тільки одну відповідь: ми є проти колгоспної системи, ми є за приватну власність на землю для тих, які хочуть працювати в рільництві.

Та за тією відповіддю зараз слідувало питання, як до того дійти. Що нам вже тепер робити з колгоспами? Це було найтруднішим питанням для членів Похідних Груп в 1941 році.

Напевно таке питання буде дуже акутним у перших днях Української Держави в майбутньому. Тому ми повинні мати приготовану відповідь на те питання, яка була б сперта на солідному знанні умовин, які тепер існують і на докладній аналізі вимог життя.

В 1941 році в Україні колгоспна система не мала за собою ще навіть цілих десятих літ. Тоді ще жили з болючою раню в серці колишні власники землі, господарського реманенту, господарських будинків, худоби, коней і всього, що посідає сільський господар. Все це забрав від них ворог. Вони чули жаль, ненависть до колгоспної системи і бажали якнайскорше добитися справедливості й повернення всього, що було від них забрано. Багато було таких, що, не чекаючи якогось рішення, йшли до колгоспу й пізнавши свій плуг, борону, чи коня, чи корову, брали їх додому. З тим було багато клопоту для цілої громади.

Тепер колгоспна система вже навіть у західних землях України має своїх понад сорок років існування, а у східних землях п'ятдесят. Умовини інші. Їх ми повинні докладно пізнати й відповідно до нових умовин виробити програму.

Знаємо, що комуністичний Китай поступово повертає до приватної власності і має позитивні наслідки в господарстві. Знаємо, що в Союзі продукція присадибних грядочок має відносно багато вищу продукцію, чим колгоспні лани. Та режим СРСР не збирається наразі робити з того конкретних висновків, але в дисидентській літературі вже давно пишеться про потребу застанови над тим очевидним доказом, що рільництво потребує зміни колгоспної системи на приватновласницьку.

Все це промовляє за тим, що Постанови нашої програми правильні. Тоді нашим завданням є приготувати відповідні пляни, як і коли перевести зміну колгоспної системи на приватновласницьку. Запрошуємо фахівців-економістів, щоб взяли участь у праці над виробленням таких плянів, що могли б бути помічні в початках існування Української Держави. Приватно-власницька система поширюється й на різні питання, між якими є і питання власності на дома в містах і селах. Це питання теж потребує свого опрацювання.

М.К.

"Висунення основних принципів деколонізації України також в економічному сенсі, за одночасного окреслення, як виглядатиме вільна економіка у вільній Україні, є необхідним складником визвольної політики українського народу."/"Політично-програмова проблематика", VI. ВЗ ОУН/

Андрій Вербицький

ІДЕОЛОГІЧНЕ ВИХОВАННЯ І МУЗИКА в ОУН

В ідеологічному вихованні ОУН і суспільства, особливо молоді, велику роль відіграє музика, яка проникає в душу, в почуття людини й суспільства. Вже Платон у своїй "Республіці" звернув увагу на те, що в державі, в якій має панувати ідеальний лад та справедливість, музика повинна підтримувати героїчного духа її населення засобом відповідно підібраних музичних творів, як гимни, щоб не допустити до морального розкладу через емоційне ослаблення. В наш час, тоталітаризм деяких держав доходить до абсурдного обмеження "дозволених" музичних творів, так як в час "культурної революції" Мао-Тсе-Туна в Китаю була заборонена музика Бетовена, як дуже чужа китайській психіці. Іншу логіку має заборонений в Ірані під владою Гомені "розкладовий" американський джас, а ще іншу заборонена в Ізраїлі музика Вагнера, улюбленого композитора творця німецького нацизму - Гітлера. А вже московський шовінізм перевершив усіх, караючи суворо за добру українську музику.

Виховання нових кадрів українських націоналістів натрапляє на особливі труднощі, зокрема в діаспорі. Живучи в країнах з панівними чужими культурами наше населення цілком природно піддається акультуризації, особливо молодь в школах та в спілкуванні зі своїми ровесниками поза школою. Виховання своєю культурою обмежене до батьківської хати, культурних центрів та рідної школи, а літом - таборування. Тому треба звернути увагу на роди та якості музики, яка доходить до нашої молоді саме в цих умовах.

Українська духовність виявляється особливо в музиці, і виховна роль музики в розбудженні патріотизму чи тим більше націоналізму в його героїчних і волюнтаристичних аспектах не може бути недоціненою. Мені довелося бачити людей, які цілком забули про своє українське походження і стали байдужими до національних українських проблем, але які плакали, почувши звуки української музики, бо їм нагадала дитинство та відізвався "зов кроки".

Українська народна музика належить до найкращих у світі виявів фолкльору, і можливо, не буде пересадом сказати, що в своїй первинній формі є найкращою, найбагатшою, найбільш різноманітною. Дісталася вона однак до опрацювання великими композиторами різними дорогами. Прямо найгеніальніше її опрацював Микола Леонтович, якого ворог зразу ж розпізнав і в 1920 р. знищив підступною кулею, щоб не дати йому поставити українську музику на світову висоту. Проте музикознавці - чужинці пізнали велич Леонтовича, і "вкрали" його геніальне опрацювання "Шедрика" до міжнародної та "власної" різдвяної репертуарної скриньки. Часто в передрізв'яний час ми чуємо Шедрика як "Крістмас белс", але рідко є коментар про українськість цієї прекрасної пісні. Нашим завданням є, почувши на англійській радіопередачі цей геніальний у своїй простоті твір, на місці телефонувати до радіовисильні свій коментар. А виховно, "Шедрик" свою роль сповнить навіть в англійській мові, якщо пояснити неосвіченим слухачам його генезу.

До світової музики дісталася українська народна мелодія теж через великих композиторів неукраїнців, що доказує її вартість, змістовність і принадність. Великий Бетовен черпав пригорщами від свого приятеля Розумовського стихію козацького Барокко, щоб її увіковічнити в таких творах як "Соната Апасіоната". Варто згадати Белю Бартока, що через т. зв. "Румунські танці" вклав наші ж таки коломийки в пальці найбільш

ших віртуозів-скрипалів світу. Це є наша сумна дійсність, що тільки такими дорогами можемо почути українську пісню з офіційних радіопередач чи концертів. Є такі сили вгорі "медій", що української музики в чистій формі, як української, до публічного форуму не допускають. Мусимо обмежитись до наших же таки власних концертів і наших "етнічних" передач.

Згадуючи про українську пісню, хочемо підкреслити вагу самої музичної сторінки пісні. В нас дуже часто недоцінюється музичну композицію, а наголошується її слова. Слова в пісні є безумовно дуже важні, тому для нас особливу вагу мають поезії Тараса Шевченка чи Лесі Українки, положені на музику, бо, якщо є добра музична композиція, такі пісні мають подвійну вартість. Але є твори слабих поетів, з музикою слабких композиторів, які заповнюють наші концерти і лунають із платівок в українських домах та домішках молодіжних організацій лишень тому, що вони є легко доступні і мовно "псевдо-українські". Маю на увазі в першу чергу платівки з України дозволені окупантом, на яких /між часом дуже гарно виконаними справжніми народними піснями/ переважають пісні компоновані московськими "лакеями", які виконуючи наказ окупантів, прямують до злиття народів СРСР і перевиховання їх у один "советський народ". Враховуючи емоційну силу музичного виховання, такі пісні є дуже небезпечні, бо вони баламутять українську молодь. Молоді люди, наслуховавшись в свої найкращі роки таких псевдо-українських советських з московським забарвленням пісень, не розрізняють де своє, і де чуже, і на звук як "Падмасковниє вечера" їм потечуть сльози зворушення, як на спомин чогось рідного з дитячих літ.

Отже у програму виховання кадрів ОУН мусить бути включений репертуар націоналістичних пісень ОУН і УПА та збірка найкращих військових і патріотичних пісень давніших періодів нашої національної спадщини. Боево-революційна пісня - це знаменитий виховний чинник, що сильно впливає на моральну мобілізацію і психічну мілітаризацію людини. Ми маємо величезне багатство героїчних пісень, які творились в часи національних зривів нам невідомими й відомими композиторами і поетами. Це завжди актуальні пісні з часів козацької національної революції, з періоду Українських Січових Стрільців, з доби Української Народної Республіки і УГА, коли працювали "штаби" мистців, поетів, композиторів. Козацька доба попри життя серед пожарів, палів і крові, мала моменти волі і навіть добробуту, а народні співці, кобзарі, були невідомою частиною козацького війська. І зображені музично героїчні подвиги дідів наших перейшли проби століть. Сильніших музично, більш закликаючих до бою пісень від "Гей, не дивуйтесь добрії люде" чи Запорізького маршу "Нам допоможе святий Юр" ні поети, ні композитори новіших часів не створили. Ці пісні треба відродити і популяризувати серед молоді як пісні великої виховної ваги і сили. Такої ж ваги є стрілецькі пісні Перших Визвольних змагань, яких список подамо під кінець. Зокрема наголошуємо пісні революційної доби тридцятих і сорокових років: "Зродились ми великої години з пожеж війни і полум'я вогнів"/Олесь Бабій/, "Ми зродились із крові народу, колисала нас грізна тюрма, гартували бої за свободу, і ненависть до ганьби й ярма"/Андрій Марченко/, "Пісня про Лопатинського", "Вставай Україно, мого гутня, єдина, до змагу за волю вставай!"/М. Боеслав/, "Марш Сіроманців"/Із гір Карпат несеється гомін волі - З. Лавришин/, "Марш УПА-Захід"/В. Пачовський/, "Вже вечір вечоріє"/Р. Левицький/ і десятки інших. Ця українська революційна музика "на висотах" підносить почуття національної гордості, завзяття, боевого духа й героїчного сприймання життя.

Звернемо увагу також на нашу релігійно-церковну музику, що ще з

кінця 18-го сторіччя дала велетнів-композиторів Бортнянського, Березовського, Веделя, ще вчаснішого Делецького й численних анонімних творців київських та інших напівів. Це є дуже велика скарбниця, але в українських церквах надто мало плекають українську музичну культуру. Релігійне виховання, яке має йти крок у крок із націоналістичним вихованням, мусить дбати про чистоту обряду, мови й пісні, щоб святиня Богові була святинєю української духовости в її найчистішій формі.

Дорога виховання через музику нелегка. Вона вимагає ґрунтовного вивчення історії української музики, пізнання найкращих її зразків, і пізнання музичної мови наших ворогів, щоб могли її розпізнати, омилити. Найпростішим засобом виховання є пісні освячені традицією героїзму і слави. З новіших пісень м.і. добрі є: "Марічка" /анонімного автора з заслання/, "Чупринці" /М. Верес-О. Карпович/, "Дума про Крути" /С. Левченко-М. Михайловський/, "Україні" /В. Симоненко-І. Соневицький/, естрадні пісні Володимира Івасюка.

Завжди актуальні є побіч національного гимну "Ще не вмерла Україна". - "Боже Великий Єдиний", Не пора" /І. Франко/, "Заповіт" /Т. Шевченко/, "Вічний Революціонер" /І. Франко/. Козацькі і стрілецькі пісні: "Гей, не дивуйтесь, добрії люде", "Нам поможе сятий Юр", "Гей, на горі там жінці жнуть", "Пісня про Байду", "Пісня про Нечая", "Пісня про Бондарівну", "Ми гайдамаки", "Гей там на горі Січ іде", "За рідний край, за нарід свій", "Засяло сонце золоте", "Гей ви Стрільці Січовії", "Йде Січове військо, тай співає стиха", "Гей, юнаки, гей пластуни", "Вкраїно, Мати, кат сконав /Стеценко/, "Ой та зажурились Стрільці Січовії", "Живи, Україно" /С.Олесь/, "В Карпатах жаль і сум настав" /Лятуринська/, "Ой у полі червона калина похилилась". Думи і пісні національної жалоби і суму та народні пісні: "Дума про Почаївську Божу Матір", "Як Ви умирали, Вам дзвони не грали", Дума про Марусю Богуславку, Дума про Олексія Поповича, Дума про втечу трьох братів із Азова, "Через поле широке", "Ой Морозе, Морозеньку", "Козака несуть" /Леонтович/, "Вмер батько наш /Леся Українка-М. Лисенко/, "Я сьогодні щось дуже сумую", "Ой чого ж ти почорніло, зеленее поле", "Ой у полі могила", "Ой нагнувся дуб високий", "Чи довго ще, о Господи" /Л. Українка/ і інші. Є теж "Повстанські колядки" та повстансько-військові веселі пісні, на приклад, "Подай дівчино", "Дівчино голубко", "Соловію рідний брате", "Пісня про комаря" /Зголосився комар до повстанців, щоб кусати москалів голодранців/ і т.п.

ЗМІСТ "БЮЛЕТЕНЯ ПРОВОРУ ОУН", ч. 27:

Звернення до Активу ОУН	сторінка 1
Семен Антей, "З його заповітами, ОУН непохитно на визвольнім фронті!"	" 3
Степан Осінський, "Черговий етап революційно-визвольної боротьби"/закінчення з поп. числа/	" 5
Ярослав Стецько, "Заклик до членів ОУН	" 9
Роман Сівчанський, "Даймо відсіч ворогові!"	" 10
С. Дунаїв, "Міжнародна ситуація і зовнішньо-політичні завдання	13
А. Сокил, "Думки про молоду українську націоналістичну еліту	17
Є. Сидоренко, "Становище до різних фінансових збірок"	20
М. Сулятич, "Спільний фронт ОУН і Українських Церков	21
Головна Рада, "До питання приватної власности в укр. державі	28
Андрій Вербицький, "Ідеологічне виховання і музика в ОУН"	30

"БП ОУН" тільки для членів і організованих симпатиків!

